Kapitalizmin beşiği İngiltere'de çanlar kapitalizm için çalıyor. Kapitalizmin Yeni Evresi'nde emperyalist devletlerin işçi ve emekçilere bir yıkım savaşı dışında vereceği bir şey kalmamıştır. Milyonlarca insan, kapitalizmin hayatlarını kararttığını, eğer onu aşmazlarsa kendileri için umutlu bir gelecek olmayacağını görüyor ve dünyanın her yerinde ayağa kalkıyor.

Huzursuz öfke büyüyor. 3.Dünya Savaşı'nın yarattığı kaos ortamında insanlar umut ışığını devrimde ve sosyalizmde görüyorlar. Rusya'da sosyalist döneme özlem duyanların oranı %60'ları bulmuş durumda. Emperyalist-kapitalist sistem, gidişatı gördüğü için sosyalist Küba'ya ve onun en büyük destekçisi Venezuela'ya, sosyalist Kore'ye saldırılarını artırmış durumda.

Ama hiçbir saldırıları sonuç vermeyecek ve Engels'in dediği gibi "artık burjuvazi ne yaparsa yapsın, bizim için çalışmış olacaktır"

İnsanlığın gerçek tarihi yeni devrimlerle ve sosyalizmle başlayacaktır.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

5 - 19 Temmuz 2017 / S 028 / 1 TL

Bütün ekonomik, sosyal ve siyasal göstergeler, faşist devletin bir çöküş sürecinde olduğunu gösteriyor. Çatırdayan devlet aygıtı, hiçbir şekilde dikiş tutmuyor. Devletin çeşitli güçleri, adeta kılıçlarını çekmiş birbirlerinin boynunu koparmaya hazırlanıyor. Devletteki iç savaş, bütün gizleme çabalarına rağmen, dışa vuruyor. Bunun üzerini örtmek için yaratılmak istenen şovenizm dalgası, adeta bir bumerang gibi, siyasi iktidarın kendisini vuruyor. Toplumdaki kamplaşmalar giderek daha da keskinleşiyor ve biriken sorunların çözümü için parlamentoyu adres olarak gösterenler, artık kaale alınmıyor. Referandum sonrası geniş yığınlarda had safhaya ulaşan öfke birikimi, akacak kanal arıyor. Adeta ağzı yapay yöntemlerle kapatılıp, püskürmesi engellenmeye çalışılan bir volkanik dağ gibi geniş yığınlar bağrında isyanın lavlarını biriktiriyor.

Faşist devletin itibarı içeride ve dışarıda yerlerde sürünüyor. Bugüne kadar kendilerine bir çok olayda hamilik yapan emperyalist devletler bile sırtlarını dönüyor ve adeta "bize bulaşmasınlar da ne halleri varsa görsünler" diyorlar. Faşist devletin yöneticilerinin kendilerini güçlü gösterme çabalarının altının boş olduğunu en iyi onlar görüyor ve kelimenin gerçek anlamında Osmanlıya yaptıkları gibi "hasta adam" muamelesi yapıyorlar. Türkiye'ye kala kala "bir dost" olarak, "teröre destek veren ülkeler" kategorisine dahil edilmiş olan Katar kalıyor.

Böylesi bir ortamda, esecek en küçük rüzgarın bile fırtınaya dönüşmesi işten değildir. Yönetme erkini kaybetmiş olanlar, ancak baskı ve zorla, şimdi böyle bir rüzgarın esmemesi için ellerinden gelen herşeyi yapıyorlar. Kanun Hükmünde Kararnameler ile iktidarlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Nuriye ve Semih için Yüksel Caddesi'nde yapılmak istenen basın açıklamalarına bile her defasında azgınca saldıran, İnsan Hakları Heykelini bariyelerle çeviren, onlara destek için gelenleri her defasında gaza boğan, yerlerde sürükleyerek gözaltına alan polislerin ruh hali, devletin içinde bulunduğu durumu ele veriyor.

En büyük korkuları, bu eylemlerin büyümesi ve Cizre'de Nusaybin'de evleri yıkılan, çocukları yakılan yoksul Kürt halkının özgürlük istemiyle birleşmesidir. Komünistlerin, devrimcilerin, alevilerin, Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin mücadele birliğinin güçlenmesi ve devrimci bir iktidar hedefiyle,cesaretle ileri atılmasıdır. İşte o zaman faşist devleti ve onun üzerinde oturduğu bu büyük suç örgütünü çöküşten hiçbir güç kurtaramayacaktır.

"Şimdi Devrim Zamanı" sloganı, çöküşün eşiğine gelmiş bu çürümüş, kokuşmuş sistemi tarihin çöplüğüne göndermek için yürünecek yolu gösteriyor.

Devrim

>>Editör...

"TOPLUMU BARIŞTIRMA" GAYRETKEŞLİĞİ

Devrim saflarında görünüp de devrimden köşe bucak kaçanların uzanmaya çalıştıkları yeni ciğer "evetçiler"le "hayırcılar"ı bir araya getirmek, barıştırmak.

CHP ve onun başındaki Kılıçdaroğlu'undan söz etmiyoruz. O ve partisi sınıf karakterleri gereği zaten bunu yapmalılar ve yapmaya çalışıyorlar da..

Sözümüz, devrim saflarında görünen ama devrimi önlemek için elinden gelen her çabayı harcayan çevre, örgüt ve partilere.

3

Yeni Ögelerin Devreye Girmesi — C.Dağlı 2

Arı Kovanına Kılıç — Umut Çakır 4

Çözüm Sınıfın Siyasal Mücadelesindedir — İ.Cevat Çetiner 5

Sorumluluklarımızın Bilincinde Olmak — Ali Varol Günal 8

Demokrasi Bir Bilinmez Değildir — Aybel Gün 9

G.Kürdistan'ın Bağımsızlık Referandumu 10

YENİ ÖĞELERİN DEVREYE GİRMESİ

BAŞYAZI

C. Dağlı

Gelişmiş koşullarda devrim yapıyoruz. Daha ileri bir tarihsel noktada bulunuyoruz. Bu koşullarda yapılan bir devrim hedefine daha çabuk ulaşır. Toplumun devrimci yeniden kuruluşu uzun zaman almaz.

Daha ileri bir tarihsel aşamada bulunduğumuzu söylerken, ekonomik ve toplumsal yaşamda yeni ögelerin devrede olduğunu söylemiş oluyoruz. Tarih, yeni ögelerin sürece katılmasıyla, yeni gelişmelerle yol alır. Somut durumu anlamak için, tarihin en son gelişmelerini kaydetmemiz gerekiyor.

Bu gelişmeleri, dünya genelindeki ekonomik ve toplumsal duruma bakarak görebiliriz. Bilim ve teknikteki en son ilerlemenin sonuçlarının üretimde daha geniş olarak uygulanması, üretimin dünya çapında merkezileşmesi, sermayenin daha az tekelde birleşmesi, üretimin toplumsal karakterinin ya da emeğin sosyal karakterinin dünya düzeyinde boyutlanması; dolayısıyla emek-sermaye evrensel çelişkisinin keskinleşmesi; çağdaş gelişmeyi artık hiçbir şekilde taşıyamayacak durumda olan kapitalizmin kendi iç çelişkilerinin gelişmesiyle dağılıp çözülmesi vb. bunların hepsi, modern kapitalist üretimin temelleri üzerinde ortaya çıkan gelişmelerdir.

Kapitalizmin niteliğini, özelliklerini, ona egemen olan yasaları bilmek yeterli değildir; kapitalist üretimin genel eğilimi; bu toplumun yapısında yeni bir toplumun maddi koşullarının nasıl oluştuğu ve tarihin itici güçlerinin gelişmesi hakkında da tam bir fikir edinmeliyiz. Sürece bilinçli olarak etki de bulunmak için tüm bu gelişmelerin farkında olmamız gerekiyor.

Maddi koşullardaki gelişmelerin bilincinde olmamız gerekiyor; çünkü aynı koşullar, yeni bir topluma, komünizme geçişin koşullarıdır. Bunun farkında olmak aynı zamanda şu anlama gelir: Proletarya her yerde, daha yüksek bir toplumsal devrime bütün ciddiyetiyle hazırlanmalıdır. Bu sürece önderlik eden ve yön veren bir sınıf, buna denk bir devrimci pratik içinde olmalıdır.

Eylem, isyan ve ayaklanmalarla geçen son çeyrek yüzyılın tarihi bir kez daha göstermiştir ki; sınıfsız bir topluma geçiş geleceğin değil, günün bir sorunudur. 1917 Ekim Sosyalist Devrimiyle başlayan geçiş, günümüzde yeni tarihsel girişimlerle, yeni bir boyut kazanmıştır. Marksist-Leninist hareketin görevi, sürece hız vermek ve öncülük etmektir.

Nesnel temeldeki değişme, sınıf mücadelesinin biçimini etkiliyor. Mücadele, temeldeki değişimlere bağlı olarak değişime uğrar. Sınıf kavgası, ilk dönemlerine göre çok daha ileridedir ve gelişkindir. Olaylara damgasını vuran devrimci ve yıkıcı yöndür. Devrimci biçimde hareket etme emekçilerin sınıf örgütlerini, mücadele biçimlerini, mücadeleye katılan kitleleri güçlü olarak etkiliyor; isyancılara daha ileri gitme yönünde bir itiş veriyor.

Enternasyonal devrimci hareketin güncel pratiği bunun somut örneğidir. Harekete katılanlar daha ileri gitme, daha fazlasını yapma bakış açısını, mücadele gücünü ve yeteneğini taşıyor. Anında tepki verme ve harekete geçme, büyük kitleler halinde ve birlikte davranma, etkin bir propaganda ve ajitasyonda bulunma kapasitesi vb. çok ileri düzeyde. İşte enternasyonal çağımızı yeni bir toplumsal devrimler çağı yapmıştır.

Kadınlar, toplumsal devrimin etkin bir gücüdür. Her ülke, kadınların katılım düzeyine göre bu devrimi başarır. Ama kadınların devrime katılımları dünyanın her köşesinde artıyor. Demek ki, devrimi gerçekleştirme olanakları da artıyor. Son yıllarda kadınların tüm kapitalist dünyada özgürlük hedefiyle gerçekleştirdikleri eylemlere ve eylemlerin artan sayısına bakıldığında, her yerde devrimin olanaklarının ne kadar büyüdüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz. Kadınlar son yıllardaki eylemleriyle, devrimci hareketi genel olarak ileri bir noktaya çıkarttılar. Kadınların mücadelesindeki büyük gelişme gözönünde tutulmadan, dünyayı değiştirme eyleminin bugünkü aşaması hakkında tam bir fikir sahibi olamayız.

İşçi sınıfının ilk göze çarpan özelliklerinden biri de düşünsel üretimin bütün alanlarında gösterdiği ilerlemedir. Düşünsel ve zihinsel üretim sürecinin toplamında edindiği birikimle bilincini daha da geliştirmiştir. Sosyalizmin teori, bilimsel araştırma, edebiyat, sanat, estetik vb. alanında elde ettiği ilerleme, emekçi sınıfın entelektüel yetenek ve birikiminin düzeyini ortaya koyuyor. Son yıllarda, dünyayı dönüştürme eyleminde yaptığı büyük atılımla, bilincinin gelişiminde sıçrama yarattı.

Kapitalist sistemin derin bunalımı, enternasyonal kitle hareketinin eylemlerinde görülen devrimci yükseliş ve kitlelerin artan devrimci bilinci, burjuvazinin daha da saldırganlaşmasını getirdi. Bunun kaçınılmaz olan sonucu, sahnesi tüm kapitalist dünya olan sınıf savaşı yeni bir aşamaya girdi. Sınıf savaşının önceki aşamalarında olduğu gibi, bu aşamada da, proletarya sürecin belirleyici gücüdür.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, kapitalist toplum biçimi, çağdaş, gelişmeyle tam bir çelişki ve çatışma içinde. Burjuvazi ne yaparsa yapsın çağdaş üretici güçler ve toplumsallaşmış insanlık kapitalist toplumun dar yapısına sığmıyor. Burjuvazinin insanları bu dar kabuk içinde tutmak için artan ölçüde politik şiddete başvurması, sınıflar savaşını çok daha sert, büyük ve boyutlu hale getiriyor.

Bugüne kadar yapılan eylemlerin sonuç getirmemesi, daha devrimci eylemlere başvurulması gerektiği sonucunu doğuruyor. Şu gerçek kendini artık her yerde kitlelere kabul ettiriyor: yeni bir dünya ancak devrimci tarzda kurulabilir.

Devrimci durum birçok ülkede bir olgu durumundadır. Böylece birçok ülke devrimci ayaklanmaların patlak vereceği alan durumundadır. Toplumsal devrimin koşulları birçok yerde oluşmuştur. Uzun zamandır tarih sahnesinde olan dünya devrimi, bir çok ülkede patlak veren isyan, ayaklanma ve devrimlerle devam ediyor. Daha güçlü ve daha etkin olarak.

Komünistler strateji ve taktik belirlerken, devrimin birçok koşulunun bir araya toplandığını gözönünde bulundurmalı ve devrimin örgütlenmesine pratik politika açısından yaklaşmalıdır. Bu temel, bu olgu, bu gerçek anlaşılmadan, bugünkü aşamanın gerektirdiği görevleri ortaya koyamaz.

Emek-sermaye çelişkisinin ve hareketin evrenselliği ve genelliği, bu ortamda başlayan bir devrimin tüm dünyada daha devrimci bir etki yaratmasına yol açar.

Bunun için proletarya kendi mücadele anlayışında, kendi hareket tarzında, köklü bir değişiklik yapmalıdır. Dağılma ve yıkılma sürecinde olan kapitalizmin bu sürecini hızlandırmak ve son noktayı koymak için daha devrimci bir mücadele vermelidir. Burjuvazi o eski tarz mücadele anlayışıyla hareket edilerek alt edilemez.

Proletarya yumruğunu güçlü bir şekilde indirmelidir.

Özgürlüğümüzden De Yaşamımızdan Da Vazgeçmeyeceğiz

Kadın olmak bu gerici sistemde her geçen gün daha da zorlaşıyor. Parkta spor yapan hamile kadına saldırı, otobüste şortlu hemşireye saldırı vb derken, bu olaylar münferit olmaktan çıkıyor, her an karşına çıkabilecek bir olaya dönüşüyor. Kadın cinayetlerini saymaya ise yetişemiyoruz artık.

Geçtiğimiz hafta dolmuşta genç bir kadının şortu yüzünden dövülmesinin yarattığı dehşeti atlatamamışken bir adamın önce bir kız çocuğuna tuğlayla saldırması sonra bir kadını bıçaklaması olayını duyduk.

Ve son iki günde de önce İstanbul Eminönü'nde bir adam genç bir kadına kıyafeti yüzünden sözlü olarak saldırdı, kadının çığlık atması üzerine etraftan halk kadına destek oldu.

Dün ise Bursa'da hastanede güvenlik görevlisi bir kadın, aynı hastanede görevli emekli polis memuru eski erkek arkadaşı tarafından "gömleğinin iki düğmesi açık" olduğu gerekçesi ile kurşunlandı. 2 kurşun isabet eden 45 yaşındaki kadın, ameliyat olsa da iyileşme süreci oldukça uzun sürecek.

Hemen ardından Ağrı Patnos'ta 20 yaşında 2 çocuk annesi genç bir kadına eşinin dışkı yedirmesine ve bunu sosyal medyada paylaşmasına tanık olduk insanlığımızdan utana utana. Daha sonra genç kadın 17 yaşında evlendiği ilk günden itibaren eşinden şiddet gördüğünü ve şu an evi ve çocuklarını terk ettiğini anlatacaktı.

Dinci gerici sistemin biz kadınlara verebileceği şey bundan daha fazla değil. İtaat etmek ya da ölüm.

İtaat et, evinde otur ya da sadece kadına layık görülen işlerde çalış, kapalı giyin, sosyal yaşama katılma, doğur ve itaat etmeye devam et. Köle pazarlarında satılmak, ergenliğe girmeden evlendirilmek, gücün yettiğince 3-5 doğurmaya devam etmek, eşin-sahibin hoşnut olmadığında dayak, terk edilmek ya da öldürülmek günlük yaşamın bir parçası haline getirilmek, kanıksatılmak isteniyor.

Dünyanın yarısı olan bizler, ne yaşamlarımızdan, ne özgürlüğümüzden vazgeçmeyeceğiz. İnsanca yaşamak için, giyimimizden, yaşamımızdan, eğitim ve çalışma hayatımızdan vazgeçmemek için mücadele edeceğiz. Özgürlüğümüzü kazanmak için başeğmeyecek ve her koşulda vazgeçmeyeceğiz.

İstanbul'dan Emekçi Bir Kadın

Erkek Öldüren Kadınlara Müebbet

"Çekin gardaşım çekin, hep erkekler mi öldürecek? Bir de kadın öldürsün? O beni öldürecekti ben öldürdüm" demesiyle gündem olan 60 yaşındaki Semra Ö. hakkında, ağırlaştırılmış müebbet cezası istendi.

Kendisine sistematik şiddet uygulayan eşini öldürmüştü Semra Ö. çıkarıldığı duruşmada yaşadıklarını anlattı. Mahkeme heyeti, Semra Ö.'ye yardım ettiği söylenen kızı ile birlikte 'akıl sağlıkları'nın yerinde olup olmadığının tespit edilmesi için Adli Tıp Kurumu'ndan rapor istedi, duruşma Ağustos ayına ertelendi.

Benzer durumdaki pek çok erkek, yani eşlerini, sevgililerini öldüren pek çok erkek, "iyi hal", "saygın tutum", "haksız tahrik" vb gerekçelerle hafifletilmiş cezalar alıyorlar. Hatta bu cezalar "teşvik edecek" denli düşük cezalar. Ancak sıra kadınlara geldiğinde, Nevin Yıldırım örneğinde olduğu gibi, en yüksek oranlardan en ağır cezalar reva görülmekte.

RedHack'ten Savunma Bakanlığına Hack

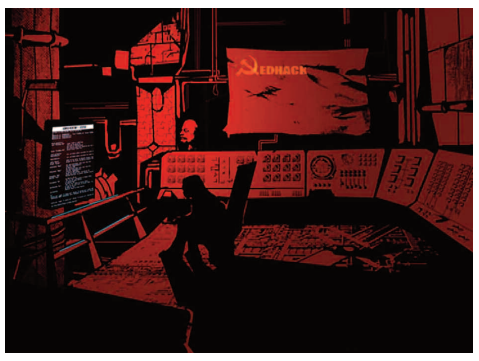

RedHack, bu defa da binlerce askerin zehirlenmesine göz yuman Savunma Bakanlığı'nın internet sitesini hackledi.

"*Evlatlarını heder etmeniz yetmedi mi ki bir de zehirliyorsunuz*" diyen Kızıl Hackerlar, Milli Savunma Bakanlığı'nın www.msb.gov.tr internet sitesine şu mesajı yazdı.

"*Halkın gariban çocuklarından elinizi çekin, sırf bedelli askerlik parası yok diye dağlara parçalanmaya, sırf başka olanakları yok diye sizlerin emirleriyle boğaz köprülerinde boğazları kesilsin diye ölüme gönderdiniz! Her gün sizin aptal savaşlarınızda sırf biraz daha cebiniz dolsun diye, Sizin aptal darbelerinizde sırf sizler daha fazla beton bina dikin, daha büyük saltanat kurun, zenginlik için de yaşayın diye bu gariban halkın evlatlarını heder etmeniz yetmedi mi ki bir de zehirliyorsunuz! Yeter artık, biz sustukça şımardınız. Akıllı olun yoksa aklınızı almayı iyi biliriz. Sonunuz damat gibi olmasın sonra :P Hak yiyen HACK yer! REDHACK*"

Sarıgazi'de Cezalandırma

Sivas Katliamı yıldönümü öncesinde İstanbul'un emekçi mahallelerinden biri olan Sarıgazi'de Mücadele Birliği okurları tarafından bir dinci-faşist dövülerek cezalandırıldı.

15 Temmuz'dan sonra Alevilerin yoğun olduğu bölgelerde, bir çok dinci-faşist örgütlenme devlet eliyle yürütülmeye başlandı. Bu dinci-faşist odaklar IŞİD zihniyetini her yere yaymaya, propagandasını yapmaya ve Alevileri, emekçileri tehdit etmeye başlamıştı.

Bu tehditlere karşı Mücadele Birliği okuru işçiler tespit ettikleri bir dinci-faşisti döverek cezalandırdı. Alevilere, emekçilere kalkan elleri kırdık, kıracağız!

Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta

2 Temmuz'da Mücadele Birliği Saflarına

Sarıgazi'den Mücadele Birliği Okurları

Amerika'da Yine Siyah Katliamı

Polis katliamları sınır ülke farketmiyor, her yerde devam ediyor. Polislerin özellikle siyahi katliamlarıyla gündemden düşmediği ABD'de bu defa hamile bir siyahi kadın katledildi.

ABD Seattle'da polis, 30 yaşındaki 4 çocuklu siyahi Amerikalı Charleena Lyles'i ateş ederek öldürdü. Lyles, 18 Haziran Pazar sabahı polise hırsızlık ihbarında bulunmuştu, olay yerine giden polis kadının "iki bıçakla silahlandığı" gerekçesiyle çocuklarının önünde hamile kadına ateş açtı.

ABD'de pek çok örgüt bu katliamı protesto ederken, yüzlerce kişi de "Black Lives Matter" (Siyahların Yaşamları Değerlidir) hareketi öncülüğünde Lyles'in evi önünde eylem düzenledi.

"Siyahların Hayatı Önemlidir", "SayHerName, Charleena Lyles" (Onun adını söyle, Charleena Lyles) sloganlarının kullanıldığı eylemden sonra Seattle polisi açıklama yaparak "kurbanın elinde bıçak olduğu ve polislerin üzerine doğru yürüdüğü için" vurulduğunu savundu.

İstatistiklere göre, eyalette 2005-2014 yılları arasında 213 kişi polis şiddeti sonucunda hayatını kaybetti.

Siyah Katliamı Protestoları İngiltere'de

Siyahi İngiliz Edir Frederico Da Costa gözaltına alınmış ve işkence sonrası hastaneye kaldırılmıştı. Da Costa'nın tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybetmesi üzerine İngiltere'nin başkenti Londra'da polisin uyguladığı şiddet ve işkence protesto edildi.

25 Haziran günü akşam saatlerinde Londra'nın doğusundaki Stratford bölgesinde yapılan eylemler sırasında gerginlik yaşandı, bir süre sonra gerginlik çatışmaya dönüştü.

Gençlerin ağırlıkta olduğu eylemde "Adalet istiyoruz" ve "Edson için adalet" sloganları atıldı. Kitle karakol çevresinde de küçük ateşler yaktı.

25 yaşındaki Da Costa 15 Haziran'da Londra'nın doğusunda aracının içinde gözaltına alınmış ve polisin, gözaltı sırasında işkence yaptığı tespit edilmişti Da Costa, gözaltındayken hastaneye kaldırılmış ve tedaviye alınmıştı ancak hastanede yaşamını yitirmişti.

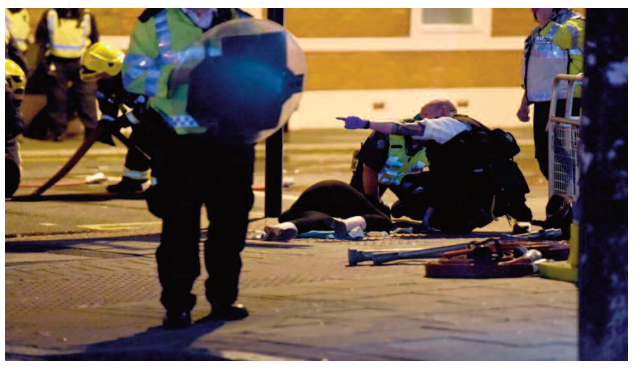

LMK'dan Seçmeler

Editör

"TOPLUMU BARIŞTIRMA" GAYRETKEŞLİĞİ

Baş tarafı 1. sayfada

Dinci-faşist iktidar, devrime karşı düzeni tahkim etmeye, güçlerini toparlayıp yeniden organize etmeye çalışırken aynı zamanda devrimin mekanizmasını da kuruyor; istemeden şüphesiz.

Referandum bu yolda atılan son adım oldu. Dinci-faşist iktidar, düzenin tahkimi ve birleşik devrim tehlikesinin savuşturulması için referandumu ne pahasına olursa olsun kazanmak ve iktidarın başındaki adamı en etkin yetkilerle donatarak tüm ipleri onun elinde toplamak zorunda hissetti kendisini.

Devletin ve sermayenin tüm olanaklarını kullanarak, hile, hurda ne varsa tüm yollara başvurarak kendini referandumun galibi ilan etti. Buraya kadarı zaten herkes tarafından biliniyor. Ancak bu "Pirus" zaferinin konuşulmayan ya da az konuşulan yanı şu oldu: Toplumun ezici kesimi, dinci faşist iktidarın ve onun başındaki adamın "sandıkla" gitmeyeceği bilincini edindi.

Leninist Partinin referandum öncesi işaret ettiği bu olgu, referandum sonrası olayların gücüyle kitlelerin bilincine kazındı. Bu bilinç, birleşik devrimin gelişimi açısından son derece önemliydi. Çünkü bu olgunun tek gerçek anlamı, zora dayalı devrimin zorunluluğunun artık sadece öncü devrimci güçler tarafından değil ama emekçi sınıflar tarafından da kabul edildiğidir.

Dinci-faşist iktidarın ısırdığı bu acı meyve bizzat kendi eyleminin ürünüydü. Bu acı meyve, bu eylemin, yani referandumun ne pahasına olursa olsun kazanılması politikasının tek ürünü değildi. Emekçi sınıflar ve ezilen halklar, bunların başında Kürt halkı geliyor, Meclisin, siyasi partilerin işe yaramazlığı ve gereksizliğini; yargının emir-komuta esasına dayalı olarak ve dinci faşist iktidarın emrinde olan bir aletten başka bir şey olmadığını da bir kenara not ettiler.

Bizzat dinci-faşist iktidarın ve sermaye sınıfının eylemi sonucu kurulan devrimin bu mekanizmasına, onu daha da güçlendiren zemberek olarak toplumun hayırcılar-evetçiler olarak bölünmesini eklemek gerek. Ezici çoğunluk "hayır"cılar tarafında yani devrim cephesinde olmak üzere toplumun bu bölünmesi birleşik devrimi bir kaç adım ileriye taşıyan muazzam bir gelişme oldu.

Ve şimdi, Kılıçdaroğlu ile CHP'sinden tutalım da akla gelebilecek tüm sosyal reformist örgüt ve partiler, çevreler, liberal aydınlar toplumdaki bu bölünmeyi ortadan kaldırmak üzere "hayırcılar"la "evetçiler"i; toplumun tüm kesimlerini bir araya getirmenin, barıştırmanın derdine düşmüş bulunuyorlar. Sadece bu da değil. Meclis'e itibarını kazandırmak, burjuva siyasi partileri canlandırmak ve toplum üzerinde politik etkilerini artırmak; yargı aygıtına olan sıfırlanmış güveni tekrar eski haline getirmek için ellerinden geleni yapmaya başladılar.

Evinde kaybettiği parayı sokak lambasının altında arayan Nasreddin Hoca misali "adalet" için yollara düşen K.Kılıçdaroğlu'nun arkasına dizilmelerinin hikmet-i sebebi budur. Kılıçdaroğlu ve CHP'nin amacı, toplumda biriken devrimci enerjiyi devrimci sonuçlara yol açmadan boşaltmak. Kitlelerin ilgi, güven ve dikkatini yargı sistemine, Meclis'e, burjuva partilere, seçimlere, devletin diğer kurumlarına tekrar çevirmek, toplumdaki bölünmeyi bitirmek, devrim güçleriyle karşı devrim güçlerini barıştırmak... işte bu karşı devrimcilerin yapmaya çalıştığı şey..

Sosyal reformist partiler, örgütler, çevreler, liberal denen aydınlar vs. bu yolda CHP ve Kılıçdaroğlu ile kol kola yürüyorlar. Çünkü düzenin, dinci faşist iktidarın, faşist devletin ayaklarının altındaki toprağı yakan gelişmeler aynı zamanda devrimin bu ayakbağlarının bastıkları toprağı da yakıyor. Toplumda devrim ile karşı devrim güçleri (isteyen buna hayırcılarla evetçiler arasındaki bölünme de diyebilir) ne kadar derin, iç savaş ne kadar şiddetliyle bunların varlık nedeni de o derece gereksiz hale geliyor, ortadan kalkıyor.

Toplumda devrim ile karşı devrim güçleri arasındaki bölünmeyi ortadan kaldırmaya çalışmak, günlük tabirle, hayırcılarla evetçileri bir araya getirmeye çalışmak karşı devrime hizmet etmek anlamına gelecek. Meclis'i, Meclis'teki partileri emekçi sınıfların, ezilen halkların umut kaynağına dönüştürmeye çalışmak karşı devrimci bir çabadır. Yargı kurumunu, faşist devletin diğer kurumlarını itibarlaştırmaya çalışmak düzene çalışmaktır.

Şunu da söyleyelim: CHP'nin, sosyal reformist parti ve çevrelerin bu çabaları ölmüş eşeği diriltmeye çalışmaktır; başaramayacaklar. Meclis'in, siyasi partilerin, seçimlerin, sandığın, yargı kurumunun bir hiç olduğu emekçi sınıfların, ezilen halkların bilincine kazındı ve hiç kimse bu gerçeği tersine çeviremez artık.

Leninistler, özellikle de gençlik bunu bilerek hareket etmeli. Yaşam politik çizgimizi defalarca test etti ve pratiğin tüm sınavlarından başarıyla çıktık. Referandum ve 1 Mayıs, akla gelen son iki örnektir. Leninistler bu güvenle kitlelere, işçi sınıfına, gençliğe gitmeli, onları kendi saflarımız etrafında birleştirmek için bitmez tükenmez bir çaba harcamalılar. Yaşamın kendisi, sosyal reformistlerin ve oportünistlerin bastıkları toprağı yakıyor. Bu nesnel koşulları gençliği kazanmak, güç biriktirmek, güç örgütüne dönüşmek için yoğun bir çabayla değerlendirmeyi bilmek lazım.

Bayrağımızı her yere ve büyük bir özgüvenle taşıyalım. Hiçbir çabamız karşılıksız kalmayacak!

Yazılarımızdan Bile Korkuyorlar

Yaşanan katliamların ardından tehdidi altındaki Sur'da çıkmamak için direnen mahallelilerin tepkilerini ortaya koymak için duvarlara yazdığı yazılar, bayramdan bir gün önce polisler tarafından üzeri boyanarak silindi.

Yazıların silinmesi üzerine mahalle halkı, "Yazıları duvarlardan silebilirler ama gönlümüzden asla silemezler" dedi.

Duvarlara yazılan "Toledo'ya Hayır", "Sur'da İsyan Vakti", "Sur'u Yıktırmayacağız", "Evimizi Yıktırmayacağız", "Sur Sevdadır", "Diren Sur", "Oruç Geldi Su Yok Nerede Müslümanlık", "Evimizi Vermiyoruz" yazılamaları görenlerin dikkatini çekiyordu.

Sur'da Yıkıma Karşı Kadınlar Nöbette

Diyarbakır'ın Sur ilçesindeki Lalebey ve Alipaşa Mahallesi'nde TJA, HDP ve HDK Kadın Meclisi, bayram ziyareti gerçekleştirdi.

27 Haziran günü yapılan ziyaret öncesinde HDP Sur ilçe binasından zılgıtlarla Çeltik Kilisesi Sokağı'na kadar yürüyen kadınlar, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde HDP Kadın Meclisi Sözcüsü Dilan Dirayet Taşdemir, uzun zamandır Sur'da devam eden yıkıma karşı kadınlar olarak Sur halkıyla dayanışma içerisinde olacaklarını söyledi.

Sur'daki yıkımın amacının halkı tarihsiz, kültürsüz ve kimliksiz bırakmak olduğunu söyleyen Taşdemir, "*Bin yıllardır süren bir medeniyet var. Bu hafizaya dönük saldırıdır, kaybedilmek isteniyor. Bu da çökertme planının bir parçasıdır. Ehmedê Xanî ve Roboski anıtı bunların bir parçasıdır. Kadınlar olarak bu zulme karşı Surlular ile beraberiz*" dedi. Taşdemir, Sur'un yıkımına karşı başlatılan nöbete kadınlar olarak destek verdiklerini belirtti.

Açıklamanın ardından kadınlar Sur'da nöbete başladı. Akşam saat 20.00'de son bulacak nöbet eylemini, ertesi gün demokratik kitle örgütleri devralacak.

"Sur'da Yıkım Ve Kültürel Soykırıma Hayır"

HDP bileşenleri, 28 Haziran günü HDP İstanbul İl Örgütü binasında Sur'da yaşanan yıkıma ilişkin basın toplantısı düzenledi; toplantının olduğu salona "Yıkım Ve Kültürel Soykırıma Hayır Sur İçin Adalet" pankartı asıldı.

Toplantıda ilk sözü alan Ahmet Kaya, Sur'da yaklaşık yedi bin yıllık bir tarihi ve kültürel dokunun bulunduğunu ve 15 gün önce Sur'a gittiğini söyledi. Kaya, Sur'un 2015'te UNESCO dünya mirası listesine alındığını hatırlatarak "*2015-2016 yıllarında Sur'a dönük, çok ciddi saldırı politikaları yürütüldü. Bu saldırı sürecinde biliyorsunuz binlerce kişi yaşamını yitirdi ve 45 bin kişi göç ettirildi*" dedi. Sur'da 18 mahalle bulunduğunu ve 2 mahallenin dışarıda 16 mahallenin içeride olduğunu, Sur'daki 6 mahallenin hiç kullanılmayacak şekildi dümdüz edildiğini; bu 6 mahallenin etrafının dev bloklarla kapatıldığını ve içeride ne olduğunu hiç kimsenin bilemediğini aktardı.

Devlet intikamcı yaklaşımla kenti yerle bir ettiğini belirten Kaya, Sur'da göç ettirilen insanların TOKİ'ye yerleştirildiğini belirterek, gittikleri yerlerin ekonomik ve kültürel olarak çok farklı olduğunu ve insanların eski yaşamlarını sürdüremediklerini anlattıklarını söyledi.

Kaya, "*Rant için orayı kullanıyor. Hem siyasal hem demografik olarak yapıyı değiştirme çabası var*" dedi.

Çalışma yürüten demokratik kitle örgütlerinin söylediğine göre devletin kesinlikle Sur'a duyarsız kaldığını belirten Kaya, "*Tarihi Sur kentini bir karakol kentine dönüştürmek istiyor*" dedi.

Sur'da yaşananların bütün halkların sorunu olduğunu söyleyen Fadime Çelebi, geçen yıl Sur'da bir vahşet ve katliam yaşandığını hatırlattı; Sur'un öz yönetim döneminde bir savaşımın yaşandığını hatırlatarak, intikam alınmak istendiğini söyledi.

Ufuk Göllü ise Sur'da yaşananın, İstanbul Tarlabaşı'nda yaşananın farklı bir boyutu olduğunu, kentlerin ranta açılarak dokusunun tamamen değiştirildiğini ve yerleşik halkın buralardan göç ettirildiğini ifade etti. "*Sur'da sermaye burayı ranta açıp demografisini değiştirmek istiyor. Sur'da çok ciddi bir direniş oldu. Öz yönetim direnişinin önemli merkezlerinden biriydi. Kürt halkına yönelik bir savaş yürütüldü. Bu süreçte yaşanan direniş vardı. Devlet bu hafizayı yok etmek ve parçalamak istiyor. İnsanların benzer bir direnişin parçası haline gelmesini istemiyorlar. Devlet insanları cezalandırmak istiyor. İnsanların barınma ve yaşama haklarını ellerinden alıp kentin dışına itmek istiyor*" dedi.

Hülya Aydoğdu ise, Şark Islahat Planı'ndan bu yana yapılan göç ettirme ve soykırımların devamı olduğunu söyleyerek, "*Özelde Sur, Cizre, Nusaybin gibi yerlerde büyük bir kısım öz yönetim alanında yıkılmış durumda. Önemli olan, yaşanabilir yerler için bir şeyler yapmaktır. Sur bizim için semboldür. Ortak bir yaşam vardır orada. Ortak tarihsel hafıza ve dayanışma kültürü ortadan kaldırılmak isteniyor. Özünden kopartılarak yabancılaştırılmak isteniyor. Sermayeye peşkeş çekilmek isteniyor*" dedi.

"Cizre Bodrumlarındaki Cenazeler İçin TOKİ'yi Durdurun"

Şırnak'ın Cizre ilçesinde sokağa çıkma yasakları döneminde kamuoyunda "vahşet bodrumları" olarak adlandırılan bölgede TOKİ'nin inşat yapmasına itiraz edildi.

Önceki hafta bodrumlardan kimliği belirlenemeyen bir ceset çıkarılmıştı. Yasaklar döneminde hayatını kaybettikleri tahmin edilen yakınlarına ulaşamayan çok sayıda aile, Cizre Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvuruda bulunuyor.

Son olarak kızının Cizre'de hayatını kaybedenler arasında olduğunu söyleyen Feleknaz Yıldız, avukatı aracılığıyla savcılığa başvurdu. Ancak Cizre Cumhuriyet Başsavcılığı, "*Adli Tıp Kurumu'ndaki Cizre'deki cenazelerle, verilen kan örneklerinin uyuşmadığı ve olay hakkında atılı suçlar nedeniyle kamu adına kovuşturma yapılmasına yer olmadığına*" karar vererek başvuruyu reddetti.

Bunun üzerine Yıldız ailesinin avukatı Gülşen Özbek, yasak kaldırıldıktan sonra, bodrum katlarının bulunduğu bölgede soruşturma yapılmadığını ve geçtiğimiz günlerde burada kimliği belirsiz bir cesedin daha bulunduğunu hatırlatarak, bodrum katlarının bulunduğu bölgede TOKİ'nin yürüttüğü çalışmalarının acilen durdurulması için savcılığa başvurdu.

Özbek, yasağın kaldırılmasının üzerinden uzun bir zamanın geçtiğini, fakat birçok ailenin hala cenazelerine ulaşamadığını ifade ederek şöyle konuştu:

"*Bu insanların akıbetini açıklamak devletin temel görevlerinden biri. Hala adli soruşturmalar bitmemişken, orada o kadar insan hayatını kaybetmiş olmasına rağmen ulusal ve uluslararası standartlara uygun adli işlemler yapılmadı. Dolayısıyla oradaki TOKİ çalışmalarının acil bir şekilde durdurulması ve cenazelerini arayan insanlara acilen bir cevap verilmesi gerekiyor.*"

Uğur Polat Uğurlandı

24-28 Kasım'da Dersim Aliboğazi Vadisi'nde TC ordusunun katliamıla ölümsüzleşen TİKKO gerillası Uğur Polat, yoğun polis ablukası ve tacizi arasında 1 Temmuz gecesi Sarıgazi Cemevine getirildi. 2 Temmuz günü öğle saatlarında son yolculuğuna uğurlandı.

Sarıgazi Cemevinde toplanan, aralarında Mücadele Birliği okurlarının da bulunduğu kitle, sloganlar eşliğinde mezarlığa yürüdü. Yürüyüş daha başlamadan kitleyi taciz etmeye başlayan polis, 2 Özgür Gelecek okurunu gözaltına aldı.

Polisin yoğun tacizi, tehdidi ve kitlenin üzerine akrep sürmesine rağmen halk kararlı şekilde Uğur Polat'a mezarlığa kadar eşlik etti. Polisin akrepten yaptığı "Hepinizi teker teker bulacağız bu cenazeye kim katıldıysa hepiniz mahkemeye çıkacaksınız" tehdit ve tacizleri de işe yaramadı.

Uğur'un DHKP-C gerillası olan ağabeyi Onur Polat da 6 ay önce Dersim dağlarında ölümsüzleşmişti.

Bizler Mücadele Birliği okurları olarak Devrim yangınını kucaklayan siper yoldaşlarımızı saygıyla anıyoruz.

Gün yas tutma günü değil. Devrim tüm acılarımızı saracak.

Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm

ARI KOVANINA KILIÇ

UMUT ÇAKIR

Kılıçdaroğlu gerçekten kendisinden beklenmeyecek bir hamle yaptı: derviş oldu, yollara düştü. Ama bu hamleyi hem kendi koltuğunu hem de devletin bekasını kurtarmak için yaptığına dair pek az kuşku var. Arzusu ne olursa olsun, sınıflar mücadelesinin karşılıklı dengeleri gözönünde bulundurulduğunda, onun tarihe, arı kovanına çomak sokan biri olarak geçip geçmeyeceğini yakın zamanda göreceğiz. Devrimin öncüsü, bu olasılığa karşı hazırlıklarını tamamlamalıdır.

Kılıçdaroğlu, yürüyüşüne başlamadan önce şu cümleyi kurdu: "Adalet yoksa devlet de yok". Bu cümle, yürüyüşün hedefine açıklık getiriyor: Uzun zamandır, devlet kadrolarındaki kaynaşmadan, özellikle silahlı bürokraside ortaya çıkan çözünmeden söz ediyorduk. Bu çözünme ve dağılmanın iki farklı veçhesi var: ilki meşrutiyet krizidir. Dinci faşizm, hükmetme yetkisini, son referandumda tüm açık terörist zora rağmen, çoğunluğa kabul ettiremedi ve bu durumun zaten içten parçalanan silahlı bürokraside meşrutiyet krizi yaratması kaçınılmaz. İkincisi, bürokrasinin alışılageldik yükselme basamaklarını, koşulsuz biat yoluyla hızla tırmananların yarattığı otorite ve yetke boşluğudur. Bu iki yan bir araya geldiğinde neler olabileceğini, devletin has partisi CHP iyi bilir. Bir de, son zamanlarda, tüm enerjisini silahlı bürokrasi içindeki çatlağı yamamaya adayan uğursuz Perinçek tayfası.

Egemenlere yönelen tehditlerin boyutunu henüz anlamayanlara biz hatırlatalım: eğer uzun iç savaş, büyük kitlelerin karşılıklı ana muhabereye hazırlandığı bir evreye gelmişse, bu savaşta sermayenin tek güvencesi, otoriteye bağlılık ve yetke alışkanlıklarıyla donanmış silahlı bürokrasidir. Tek üstünlük buradadır. Otorite ve yetke sarsıldığında iç savaşın şiddeti, egemenlik aygıtını beklenmedik bir anda ve hızda parçalar. 15 Temmuz, olsa olsa bu sürecin prelüdüdür. Kılıçdaroğlu'nun derviş pozlarıyla engellemeye çalıştığı, tam da bu zayıflıktır.

Herkesin malumu, tekelci gerici parti CHP'nin esas misyonu, devrimin yarı aydınlanmış kitlesini, kritik dönemeçlerde, parlamento ve hukuk yoluyla düzen içine hapsetmektedir. Ancak, bu yarı aydınlanmış kitleler, artık her iki yolun da tümüyle tıkandığına şahitlik etti, CHP'ye isyan bizzat kendi örgütlü tabanından yükseldi. Kılıçdaroğlu, sınıflar savaşında dengeleri değiştirecek kadar ağırlığa sahip bu kitlenin, ayaklanmaya sürüklenişini seyredemezdi. Bu yüzden, kendinden beklenmeyen derviş yolculuğuna çıktı. Ve tüm reformist solu omuzbaşında bulmakta zorluk çekmedi.

Farkında mıdır bilinmez, ama arı kovanına çomak soktu Kılıçdaroğlu. O ve omuzdaşı reformistler, yürüyerek, parlamento ve hukuku, yani devleti bir kez daha eski geleneksel önyargılar üzerinden ayakları üstüne oturtmaya çalışırlarken; kitleler bu parlamento dışı kavga çağrısına, dinci-faşizme karşı öfkelerini kusmak, tarafını göstermek kaygısıyla cevap verdiler. Ankara ve daha pek çok kentte sokakları dolduranlar, topyekun bir ayaklanmaya duyulan isteği gözler önüne serdiler. Ancak, CHP'nin kendi örgütlü kadrolarında bile, haklı kaygılar var. Sordukları şu: Eğer yürüyüş dinci-faşist iktidarı sarsmazsa, kavganın yeni biçimi ne olmalı? Kılıçdaroğlu'nun derviş pozları, bir işe yarayacaksa, bu, ana muharebenin kaçınılmazlığını anlayan kitlelerin önüne, hangi mücadele biçimleriyle sonuç alınır problemini koymuş olmasıdır. Yarı aydınlanmış milyonlar için, ciddi bir ders fırsatı doğdu: Bu sayede "adalet" çağrılarının kısırlığı, kitlesel eylemlerle yaratılan "farkındalığın" hiçbir köklü dönüşüme neden olmadığı net biçimde ortaya çıkıyor, çıkacak.

Proleter devrimciler, referandum döneminde sergiledikleri tarzı, bu süreçte de pratiğe dökmelidirler. Yürüyüşü başlatan CHP yöneticilerinin arzularından bağımsız olarak, önemli bir emekçi kesim, başlayan bu harekete, dinci faşizmi nihayet yere serebilecek bir güç yaratma fırsatı gibi bakıyor ve zaman zaman harekete dahil oluyor. Emekçilerin bu arayış ve özlemlerini bir kez daha, CHP'nin heba etmesine izin verilmemelidir. Başlayan hareketin açmazlarını, önyargılarını, onu sonuna kadar gitmekten alıkoyan yanılgılarını deşifre temek, eylemi genel bir ayaklanmaya doğru büyütecek siyasal hedef netliği ve cesareti aşılamak, acil görevdir.

Bu analizden yola çıkarak:

1. Adalet isteminin, gerçek sınıf ilişkileri ve çıkarlarına dayanmadığında nasıl içi boş safsata haline geldiğini; milyonların zaten bildiği "güçlülerin adaleti"nin ancak "güçlüleri", yani sermaye egemenliğini devirerek ortadan kaldırılacağını; adalet gibi soyut bir hedefin, ancak tutsaklara özgürlük şiarıyla anlamlı ve etkin bir siyasi biçime bürünebileceği,

2. Bir kez başladığında, bu isyanın sonuna kadar, halkın gerçek iktidarıyla sonuçlanana kadar devam etmesi gerektiği; aksi halde, yarım kalmış isyanların bedelinin, zaferin bedelinden kat be kat ağır olacağı...

3. CHP yöneticilerinin asıl derdinin, tarafsız-hakem devlet önyargısını yeniden diriltmek ve bu yoldan tekelci sermaye egemenliğini bir kez daha güvenceye almak olduğunu

4. Silahlı bürokrasi içinde, otorite, emir komuta ve yetke alışkanlığına dayalı üstünlüğün, yaşanan çürüme ve meşruiyet kriziyle birlikte büyük ölçüde kaybolduğu; tam da bu nedenle, topyekun bir ayaklanmanın hiç olmadığı denli zafer olanaklarına sahip bulunduğu anlatılmalıdır.

Son bir kez dikkat çekmekte yarar var: CHP'nin başlattığı bu eyleme kitlelerin ilgisini uyandırmak, proleter devrimci öncünün işi değildir. Yine de, böyle bir kitlesel ilgi ciddi bir güç haline geldiğinde, ancak bu koşulda, söz konusu kitlesel hareketi leninist şiarlar, devrimci hedeflerle donatmak, sırtımızı dönebileceğimiz bir görev olmaktan çıkar. Bu yüzden, adaletin hayali asasıyla yürüyen dervişler İstanbul'a vardığında, karşılarında, devrimci ve leninist şiarlara çevrili bir iklim bulmalıdır.

66 Aydır Soruşturma Dahi Açılmadı

Roboski Katliamı'nın 66. ayında İnsan Hakları Derneği Hakikat ve Adalet Komisyonu üyeleri Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelerek basın açıklaması yaptı.

28 Haziran günü Komisyon adına basın açıklamasını yapan Mukadder Şamiloğlu, Roboski öncesinde yaşanan katliamlar ve Roboski katliamı karanlıkta kaldığı için; buna yeni katliamlar eklendiğini ifade eden Şamiloğlu, 7 Haziran 2017 seçimlerine hazırlanırken Diyarbakır'da yaşanan bombalı saldırıya da değindi.

Sosyal adalet uygulanarak toplumun katmanları arasında dengeli dağılım olsaydı, Roboskili çocukların şimdi mühendis, doktor, öğretmen olarak toplum hizmetinde olacaklarını belirten Şamiloğlu, "*Derhal Türkiye tarihinde yaşanan katliamların aydınlatılması ve toplumsal barışın inşa edilebilmesi için Hakikatleri Araştırma Komisyonu' kurulmalı, geçmiş ile yüzleşme sağlanmalıdır. Sınır hatlarında yaşanan yaşam hakkı ihlalleri ile ilgili etkin soruşturmalar yapılmalıdır*" dedi.

Dünyada tarih boyunca geçmişten günümüze ve günümüzden geleceğe ister yönetenler olsun ister yönetilenler olsun adalete ihtiyacı olmayan bulunmadığını vurgulayan Şamiloğlu, bu nedenle, İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Hakikat ve Adalet Komisyonu olarak adalet yerini buluncaya kadar hakikatleri arayacaklarını söyleyerek sözlerini tamamladı.

Lice'de PKK Mezarlıkları Tahrip Edildi

Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Yolçatı köyünde PKK gerillalarına ait mezarlıklar operasyona çıkan askerler tarafından tahrip edildi.

Ramazan Bayramı ziyareti için mezarlığa giden aileler, mezar taşlarının kırıldığını, yola hendek kazıldığını fark etti. Öte yandan mezarlıkta misafirlik olarak kullanılan 2 konteynerin de yakıldığı aktarıldı.

Mezarlıkların tahrip edilmesine tepki gösteren aileler, kırılan mezar taşlarını düzenleyerek mezarlıktan ayrıldı.

Devletin yarattığı kin, düşmanlık ve vahşetin boyutları öylesine büyük ki, operasyonlara çıkan askerler yalnız canlıya değil mezar taşlarına bile saldırıyor. Dünyanın her yanında ölülere saygı gösterilir ve mezarlara dokunulmazken, Kürdistan bölgesinde bir çok gerilla mezarlığı tahrip edildi.

Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesi Kato bölgesinde başlatılan operasyonda da PKK'lilere ait mezarlık tahrip edilmişti.

HDP'den Tutsaklara Dayanışma Kartı

HDP İstanbul İl ve ilçe örgütleri bayram öncesi siyasi tutuklulara kartlar gönderdi. Tutuklu milletvekilleri, gazeteciler, akademisyenler ve sosyal medya paylaşımlarından dolayı tutuklananlar için hazırlanan kartlar her ilçenin postanesinden eş zamanlı olarak 22 Haziran günü gönderildi.

14.00'de Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelen HDP'liler "Herkes İçin Adalet" pankartı açarak, ellerinde gönderecekleri kartpostallar ile siyasi tutsaklara desteklerini ve herkes için adalet istemini dile getirdiler.

Kartların postaya verilmesinden önce HDP İl Eş Başkanı Esengül Demir, AKP iktidarı döneminde hapishanede siyasi tutsakların sayısının gün geçtikçe arttığını belirtti. HDP eski Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ ve HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, milletvekilleri, belediye eşbaşkanları, il ve ilçe yöneticileri dahil HDP'li 3 bine yakın siyasi tutsak bulunduğunu ve tutsakların sayısının her geçen gün artmakta olduğunu anımsatan Demir, "*Üzerindeki tecrit koşulları nedeniyle haberdar olamadığımız Sayın Abdullah Öcalan da bu tutsaklar arasında yer alıyor*" dedi.

Kadınlara karşı yürütülen erkek egemen politikalara, kadınlara yönelik siyasi uygulamalara, uğradıkları haksızlıklara ses çıkardıkları için hapishanelerde onlarca kadın bulunduğuna da dikkat çeken Demir, "*Adalet arayışının, adalet talebinin bu ülkedeki bütün vatandaşlar, bütün haksızlığa uğramış kimlikler için olması gerekir*" dedi.

Basın açıklaması metnini ise HDP İstanbul Kadın Meclisi Eş Sözcüsü Eylem Doğan okudu, hapishanelerde bulunan politik mahpusların bayramlarını kutlamak için bir araya geldiklerini belirterek "*Politik mahpusluk düzeyi, bir ülkenin insan hakları karnesinin en önemli göstergelerindendir. Bu bağlamda ne kadar az hapishane o kadar çok adalet veya gelişmiş demokrasi; ne kadar çok hapishane o kadar az adalet veya anti demokratikliktir*" dedi.

Doğan, sözlerini "*Bilinmektedir ki özgürlük mücadelesi hapsedilemez ve özgürlüğün kararlı savunucuları hiçbir dönemde muktedirler tarafından teslim alınamaz. Bir kez daha haykırıyoruz: Herkese ADALET*!" diyerek bitirdi.

Basın açıklamasının ardından HDP üyeleri siyasi tutsaklar orada arkalarını yazdıkları kartpostallarını postaya verdiler.

"Mücadeleleri Mücadelemiz, Savundukları Düşünceler Düşüncelerimizdir"

HDP İstanbul İl Örgütü, HDK, TJA, DBP, Zindanlarla Dayanışma İnisiyatifi, Demokratik Alevi Dernekleri gibi birçok demokratik kurum, 14 Haziran'da Diyarbakır'da yapılan operasyonda DTK, HDK, TJA, DBP ve HDP yöneticilerinin gözaltına alınmasını ilişkin il binasında 23 Haziran günü basın toplantısı düzenledi.

Açıklama yapan Zindanlarla Dayanışma İnisiyatifi İstanbul Sözcüsü Arif Yılmaz, gözaltı ve tutuklamalara ilişkin "*Bunun en son örneği Amed'de oldu. Birçok farklı kurum da çalışan kişiler gözaltına alındı. Bu operasyonun ilk olmadığını ve son olmayacağını da biliyoruz. Bunu sürdüreceklerini, muhalif tüm kesimleri bastırma yöntemi olarak kullandıklarını çok iyi biliyoruz. Operasyon her ne kadar genel olsa da kadın merkezli bir operasyondur. Çok fazla kadın arkadaş gözaltına alındığı bir operasyondur*" dedi.

HDP İl Yöneticisi Hunav Altun da 29 arkadaşlarının hukuksuz bir şekilde gözaltına alındığını söyleyerek, "*Dosyalarında gizlilik kararı olduğu gerekçesi ile arkadaşlarımızın gözaltına alınma sebepleri hakkında herhangi bir bilgi alınması engellenmiştir. Bizler biliyoruz ki arkadaşlarımızın dosyaları gözaltına alındıktan sonra, üfürükten suçlar eklenerek oluşturulmaya çalışılacaktır. Mücadeleleri mücadelemiz, savundukları düşünceler düşüncelerimizdir*" dedi.

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde 7 sivil insanın aynı tarihte panzerler tarafından ezilerek hayatlarını kaybettiğini hatırlatan Altun, "*Türkiye'de çocuk istismarlarına ve kadın katliamlarına sessiz kalanlar, binlerce insanı KHK'lerle işlerinden alıkoyanlar, yüzlerce belediyeye kayyum atayanlar, seçilmişleri, aydınları gazetecileri hapsederek halka gözdağı vermeye çalışanlar, en demokratik hak taleplerine karşı bile tahammülü olmayanlar bilmelidir ki bu saldırılar boşadır, adaletin ve eşitliğin olmadığı yerde direniş de baki olacaktır*" dedi.

İşkenceye Karşı Mücadele Günü'nde Açıklama

TİHV İstanbul Temsilciliği ve İHD İstanbul Şubesi tarafından 26 Haziran İşkenceye Karşı Mücadele ve İşkence Görenlerle Dayanışma Günü'nün 20'nci yıldönümü nedeniyle İHD binasında basın toplantısı düzenlendi. Açıklamayı TİHV İstanbul Temsilcisi Ümit Efe okudu. Efe, Birleşmiş Milletler'in (BM) 1987 yılında kabul ettiği "İşkence ve Diğer Zalimane, İnsanlık Dışı ya da Onur Kırıcı Muamele ya da Cezaya Karşı Sözleşmesi"nin kabul edilmesinden 10 yıl sonra işkence görenlerle dayanışma günü olarak ilan edildiğini hatırlattı.

Türkiye'nin sözleşmeyi 1988 yılında kabul ettiğini hatırlatan Efe, "*Anayasa ve Ceza Kanunu'nda işkence yasaklamıştır. Buna rağmen son yıllarda, özellikle de 2015'in Temmuz ayında yeniden başlayan çatışma ortamında başta Güneydoğu ve Doğu Anadolu'da; OHAL sürecinde, cezaevlerinde, her türlü toplumsal gösterilere müdahale sırasında ya da gündelik olaylarda, resmi ya da resmi olmayan gözaltı ortamlarında işkence ve diğer kötü muamele uygulamaları ve iddiaları önceki dönemlerle kıyaslanmayacak boyutlara ulaşmıştır*" dedi.

Kürdistan'da yaşanan çatışma ve sokağa çıkma yasaklarında en az 1 milyon 809 bin kişinin yaşam ve sağlık hakkının ihlal edildiğini söyleyen Efe, 15 Temmuz askeri darbe girişimi sonrasında da toplumun birçok farklı kesimleri üzerinde baskıyı arttırmak için de korku yayıldığını ifade etti. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın polisin şiddetiyle onlarca kez gözaltına alındıktan sonra tutuklanmalarına değinen Efe, Veli Saçılık'a hedef gözetilerek sıkılan gazların işkencenin son örnekleri olduğunu söyledi.

OHAL'de tutsaklara yönelik baskı ve işkencelerin de arttığına dikkat çeken Efe, 2000 yılından bu yana tecrit uygulamalarının yaşandığını belirterek, "*Tecridin en sık uygulandığı İmralı F Tipi Cezaevi ise bir an önce kapatılmalıdır*" diye konuştu.

Türkiye'nin taraf olduğu sözleşmeleri uygulamadığını ve çalışma yapmak isteyenleri engellediğini ifade eden Efe, mekanizmaların yaptığı eleştirilerin de dikkate alınmadığını kaydetti.

"Meslektaşlarımız Görevine İade Edilsin"

Van-Hakkari Tabip Odası ve SES Van Şubesi, Yüzüncü Yıl Üniversitesi Dursun Odabaşı Tıp Merkezi'nde açığa alınmalara ilişkin KESK Şubeler Platformu'nda 1 Temmuz günü bir basın toplantısı düzenledi.

Toplantıya Van-Hakkari Tabip Odası üyeleri, Van SES şube üyeleri ve Türk Tabipler Birliği (TTB) Merkez Konseyi adına Dr. Ayfer Bostan katıldı.

Açıklamayı yapan Van-Hakkari Tabipleri Odası Başkanı Dr. Özgür Deniz Değer, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından "FETÖ ile mücadele" adı altında demokrasi talebinde bulunanlara yönelik tasfiyelerin devam ettiğini söyledi.

Kurulan OHAL Komisyonu tarafından haklarında adli bir soruşturma dahi açılmayan kişilere 10 yıl önce öğrencilik dönemleri gerekçe gösterilerek rektörlük tarafından soruşturma açıldığına dikkat çeken Değer, Haziran ayı dahil olmak üzere farklı tarihlerde 1 doçent, 8 asistan doktor ve 1 hemşire olmak üzere toplamda 10 kişinin açığa alındığını kaydetti.

Değer, açığa alınan meslektaşlarının yanında olduklarını vurgulayarak, "*OHAL ile birlikte toplumun her alanında eşitlik, özgürlük, barış ve demokrasi isteyenler susturulmak istenmekte, işinden ve özgürlüklerinden olmaktadır. Emeğin, demokrasinin, hukukun, toplumsal barışın ve iyi hekimlik değerlerinin güçlenmesi ve görevlerine son verilen meslektaşlarımızın öğrencilerine ve hastalarına bir an evvel yeniden kavuşmaları talebini güçlü bir şekilde dile getiriyoruz. Meslektaşlarımız görevlerine dönmesi için tüm kurumsal ve hukuksal olanaklarımızla mücadelemizi sürdüreceğimizi kamuoyuyla paylaşırız*" dedi.

"İşimi Geri İstiyorum"

Ankara'da Yüksel Caddesi'nde KHK ile işlerinden edilen kamu emekçilerinin "İşimi Geri İstiyorum" eylemi polisin tüm saldırılarına, işkence ve gözaltılarına rağmen sürüyor.

Her gün öğle saatlerinde ve akşam saatlerinde olmak üzere ellerinde dövizleri ile İnsan Hakları Anıtı önünde 110 günü aşkın süredir açlık grevinde ve 39 gündür tutuklu olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın serbest bırakılması ve işlerine geri dönebilmeleri için "İşimi Geri İstiyorum" talebini haykıran kamu emekçileri, her defasında gaz bombalı, coplu saldırılara, gözaltılara rağmen eylemi sürdürüyor.

Açlık grevinin 111. gününde 111 aydın "*Nuriye ve Semih ölmesin, çalışma hakları geri verilsin. Okullarına dönebilmeleri ve hayatlarına devam edebilmeleri için devletin gereken adımları atmasını istiyoruz. Adalet ve demokrasi bunu gerektirir*" şeklinde bir açıklama yayınladı. Bunun üzerine İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun yaptığı "*Bugün birtakım gazetelerde DHKP-C terör örgütünün talimatlarına eksiksiz uyan, bu örgütün mensupları için gerçekleri saptırarak ilan verenler. Başınıza gelen en ufak olayda yardım istediğiniz polisin bilgisine, istihbaratına ve tespitlerine güvenmiyorsunuz. Ancak terör örgütü üyelerine güveniniz sonsuz! Hepinizin devletini terör örgütü karşısında hareketsiz ve etkisiz hale getirmek, suçlu, göstermek için yola çıkanlar… Neyin altına imza attığınızın farkında mısınız? Peki terör örgütüne cesaret vermek için bu ilanı yayınlayanlar?*" şeklindeki açıklamaları tepki çekti.

KHK ile ihraç edilen ve İstanbul Mecidiyeköy'de eylemini sürdüren Nazife Onay ile Malatya'da eylemde olan eğitim emekçileri, eylemlerini Yüksel Caddesi'ne taşıdı.

Esra Özakça ve İsmail Erdoğan da açlık grevlerine devam ediyor.

3 Temmuz günü Yüksel Caddesi'nde yapılmak istenen eyleme saldıran polis, Veli Saçılık'ı darp ederek, koparılan kolunun olduğu omuzunu kırdı.

Dersim'deki Munzur Üniversitesi'nden KHK ile ihraç edilen akademisyen Ahmet Kerim Gültekin'e, oğlunun kemiklerini almak için kentte açlık grevi yapan Kemal Gün'e destek verdiği gerekçesiyle 27 gün için yaklaşık 6 bin liradan fazla para cezası kesildi.

Cuma Akşamları Kadıköy'deyiz

Semih Özakça ve Nuriye Gülmen'in açlık grevlerinin 107.gününde İstanbul eylemde idi. Kadıköy'de Süreyya Operası önünde bir araya gelen İstanbullular, 19.30'da Kalkedon Meydanı'na yürüdü.

Çevik kuvvet ve sivil polislerin tacizi ve engelleme çabalarına, taşınan pankartlara müdahale girişimlerine rağmen sloganlar eşliğinde Kalkedon Meydanına gelinerek burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Yapılan basın açıklamasında, Semih ve Nuriye'de el vücut fonksiyonlarında bozulma meydana geldiği, Nuriye Gülmen'in boyun ve göğüs kaslarında çok yoğun ağrıların olduğu, Semih hocanın kulaklarında tıkanmanın söz konusu olduğu ve kendi sesini duymakta güçlük çektiği anlatıldı, *"Semih ve Nuriye hayatları boyunca hep öğrettiler ama şimdi tüm dünyaya öğretiyorlar*" denildi.

"İnsan haklarıyla insandır" denilen basın açıklaması, "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Daha sonra söz alan İsmail Erdoğan "*Bilfiil KESK'in üyesi olan Nuriye ve Semih 107 gündür açlık grevinde iken Lami Özgen nerede, Kani Beko nerede? Daha ne kadar seyredecekler*?" diye sordu.

Söz alan avukat Behiç Aşçı ise "*Nuriye ve Semih'in avukatları olarak onların açlıklarını paylaşacağız, bizler de açlık grevine başlayacağız. Direnişleri bizim de direnişimizdir*" dedi ve haftaya yine 19.30'da Süreyya Operası önüne çağrı yapılarak eylem sonlandırıldı.

"Herkes İçin Adalet"

Küçükkuyu'da Tüm Emekliler Sendikası üyeleri "Herkes İçin Adalet Yürüyüşü" yaptı.

Küçükkuyu'da Tüm Emekliler Sendikası üyeleri 24 Haziran günü öğle saatlerinde sendika pankartı ve "Adalet" yazılı dövizlerle Küçükkuyu Cumhuriyet Meydanı çevresinde yürüyüş yaptı. Adaletin herkes için gerekli olduğunu belirten sendika üyeleri, öncelikle haksız ve hukuksuz uygulamalara maruz kalan, şiddete uğrayan, ezilen tüm kesimler için uygulanması gerektiğini vurguladı.

Eylemde tutuklu bulunan ve açlık grevlerinin 108. gününde olan ve yaşamları risk altındaki Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için, KHK'lerle işleri ellerinden alınan tüm kamu emekçileri, özgür basın emekçileri, şiddete uğrayan kadınlar için adalet talebi dile getirildi.

Tüm Emekliler Sendikası üyesi kadınlar, ayrıca İstanbul Pendik'te şort giydiği için Melisa Sağlam'a Ercan Kızılateş'in saldırısını protesto etti.

Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklamasında bulunan sendika üyeleri bir süre ellerindeki dövizlerle oturma eylemi yaptı.

Tüm Emekliler Sendikası üyelerinin açıklamasında 12 Eylül faşizminin kat kat aşıldığı söylenerek, gasp edilen hakları için mücadele eden Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın faşizmin zindanlarında mücadele ettikleri hatırlatıldı, "*Nuriye ve Semih ölürse insanlık ölür. Buna müsaade etmeyeceğiz. Nuriye ve Semih için adalet istiyoruz*" denildi.

Açıklamada tutuklu milletvekilleri, basın emekçileri ve doğanın yaşam alanlarının yok edilmeye çalışılmasına, basın emekçilerinin, yargı emekçilerinin, halkın iradesini temsil eden milletvekillerinin, yerel yöneticilerin tutsak edildiğine de değinilerek "*Zeytinliklerimiz, kıyılarımız, meralarımız rant yasalarıyla talan edilmektedir. Örgütlü gücümüzle zeytin yasasını nasıl geri çektirdiysek; kıyılarımızı, meralarımızı da ranta kurban vermeyeceğiz. Yaşam alanlarımız, yaşam kaynaklarımız, doğamızın tahrip edilmemesi, korunması için 'Adalet' diyoruz. Yani herkes için, herkese adalet istiyoruz*" dediler.

Kadınların cinayete kurban gitmediği, şiddete uğramadığı gün olmadığı söylenen açıklamada kadın cinayetlerine, kadına uygulanan şiddete karşı; yaşam şeklinden, inançlarından, kimliğinden dolayı yok sayılan, şiddete uğrayanlar için de adalet istedikleri vurgulanan açıklamada Tüm Emekliler Sendikası üyeleri bir süre oturma eylemi yaptıktan sonra "Herkes için adalet sağlanıncaya kadar" eylemlerini sürdüreceklerini belirterek alandan ayrıldılar.

114. Günde Kadıköy'de

İşine geri dönme talebi ile 114 gündür açlık grevinde olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için 30 Haziran akşamı Kadıköy'de bir araya gelen yüzlerce kişi, iki eğitimcinin taleplerinin bir an önce yerine getirilmesini istedi.

Aralarında Mücadele Birliği, İHD İstanbul Şubesi, Barış Bloku, ÇHD İstanbul Şubesi ve Demokrasi İçin Birlik gibi birçok demokratik kitle örgütünün oluşturduğu Nuriye ve Semih ile dayanışma Platformu, Nuriye ve Semih için her Cuma yaptıkları eylemin 4'üncüsünü gerçekleştirdi.

Süreyya Operası önünde bir araya gelen yüzlerce kişi "Açlık Grevi 114. Gününde" ve Gülmen ile Özakça'nın fotoğraflarının bulunduğu dövizler taşıdı. Kalkedon Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen kitle "Nuriye, Semih Yalnız Değildir", "Direne Direnen Kazanacağız", "Her Yer Yüksel Her Yer Direniş" sloganları attı, "Nuriye Ve Semih'in Talepleri Kabul Edilsin" pankartı açtı.

Burada Nuriye ve Semih için Dayanışma Platformu adına basın açıklaması yapan İpek Bozkurt, OHAL ile birlikte çıkan KHK'larla binlerce kişinin ihraç edildiğini söyledi. Hükümet yetkililerinin Gülmen ve Özakça'nın hak arama süreçlerini yok saydığı ve görmezden geldiğini anlatan Bozkurt, tutuklanmaları ile KHK mağdurlarına gözdağı verilmek istendiğini söyledi.

Bozkurt, Özakça ile Gülmen'in avukatlarından aldıkları bilgilere göre *"Nuriye Gülmen'in bilinmeyen bir nedenle gün içerisinde sürekli yükseliyor. Kas ve eklem ağrıları artmış durumda. Havalı yatak talebi hala karşılanmamış. Boynunu dik tutmakta güçlük çektiği için kendisine yastıktan bir boyunluk yapmış. Sinir hasarının başladığı tahmin ediliyor*" dedi. Özakça'nın sağlık durumu bilgilerini paylaşan Bozkurt, "*Eklem ve kas ağrıları artmış durumda. Kulaklarında ve boğazında yanma olduğu biliniyor. Yastık talebi kabul edilmemiş. Gitarı kendisine hala verilmemiş. Kitap sınırlaması dayatması da devem ediliyor*" dedi.

"*Nuriye ve Semih ile birlikte direnen tüm KHK mağdurlarının 'işimi istiyorum' talebini açlık ve ölüm ile mi terbiye edeceksiniz*" diyen Bozkurt, Özakça ile Gülmen'in taleplerinin kendi talepleri olduğunu söyledi.

Daha sonra Gülmen ve Özakça için açlık grevinde olan Avukat Zehra Özdemir, "*Müvekkillerimizin tek silahların bedenlerini açlık grevine yatırmaktı. Bizde onların talebini destekliyoruz*" dedi.

Mücadele Birliği Platformu'nun da Ankara'da fotoğrafçı Kemal Özer'in Nuriye Ve Semih'in çektiği resimleriyle katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Ankara'da Yüksel Caddesi'nde akşam saatlerinde yapılan eyleme ise polis yine saldırdı ve 11 kişiyi gözaltına aldı.

ÇÖZÜM SINIFIN SİYASAL MÜCADELESİNDEDİR

İ.CEVAT ÇETİNER

Başta DİSK olmak üzere, sendikalar rest çekerek açıklamalar yapıyorlar. "Kıdem tazminatı son kalemizdir, izin vermeyeceğiz" diye.

Bu, en hafif deyimiyle, işçilerin, işçi önderlerinin zekasını hafife almaktır. Sanıyorlar ki, "bu son kale, teslim edilmeyecek" dediler diye, sınıfın diğer kalelerine ne oldu sorusu sorulmayacak. Tüm üst perdeden ve şatafatlı söylemlerle bu basit, bu yalın gerçek gizlenebilir mi? Niye böyle oldu sorusunun önüne geçilebilir mi?

Niye böyle oldu sorusuna cevap aramadan önce, ne olduğu kabaca da olsa hatırlamakta fayda var.

Örneğin günümüzün en can alıcı sorunlarından olan taşeronluk, 90'lı yılların başında gündeme geldi. Herkes dedi ki, "bu sınıfın örgütlülüğünü dağıtmaya yöneliktir. Bu hayata geçerse, ardından da ekonomik ve sosyal haklar budanmaya başlayacak."

Adım adım gelişti, yoğunlaştı ve denilen oldu. Peki sendikalar ve buralarda etkili olan reformistler, ortalama sol ve ulusal kurtuluş hareketi, bunu engellemek için hangi kararlı, ciddi adımı attı? Bunu engellemek için hangi ciddi kavgaya girdi? Girdi de kaybetti? Kaybettiler ama kavgaya girmeden. Bu yıkım projesini önleyecek ciddiyette bir kavgaya girmek dışında her şey yapıldı. Ne oldu? Atı alan Üsküdar'ı geçti.

Benzer durum ücretli, sözleşmeli memurluk adı altında emekçilere uygulanıyor. Sendikalar ve buralarda etkili olan siyasetler ne yaptı, yapıyor? Yasak savma mahiyetinde eylemler. Bu arada devlet sözleşmeli çalışmayı esas çalışma biçimi haline gelirdi neredeyse. Atı alan Üsküdar'ı geçti.

Başka bir örnek. KİT'ler kalemizdir dendi. Peki ne oldu? Hatırlanmak istenmiyor olabilir! Ama Ankara'da günlerce oturma eylemi yapan tekel işçisi iyi hatırlıyor. Nasıl başlattıklarını, sonuna kadar gitmeye hazırız dediklerini. Büyük kavganın öncüsü olmaya hazırız dediklerini. Peki ama ne yapıldı? Bütün ülkeye yayılacak bir sınıf kavgası örgütlemek dışında her şey. Atı alan Üsküdar'ı geçti.

Başka bir örnek. İşin emeğin en yüceliği üzerine çokça laf edilir. Bir insanın aşık olduğuna söyleyebileceği güzellikte laflar. Ama her yıl sayıları binleri bulan iş cinayetleri için söz konusu alanda hangi ciddi mücadele verildi sorusuna, cevap yok. Sadece top çevirme. Bırakalım her gün katledilen 3-5 işçiyi, bir günde 301 işçi yerin altında katledildi. Ve bu ülkenin yetkilileri, "çok güzel ölmüşler" diyebilme cesaretini gösterdi. Bu cesareti kimden aldı? Her ciddi olayda top çevirip laf üretmekten başka bir şey yapılmış olsaydı, böyle fütursuz olabilir miydi sermaye ve onun devleti. Dünyanın neresinde olursa olsun 301 tane arkadaşını toprağa vermiş bir sınıf ayağa kalkar, en azından hükümeti bir gün dahi yaşatmazdı. Peki ne yapıldı? Top çevrildi. Orada ben örgütlü değilim ki oyunu oynandı. Sonuç, atı alan Üsküdar'ı geçti.

Daha onlarca örnek verilebilir, ama gerek yok. Bu örnekler bile kırmızı çizgimiz naralarının inandırıcı olmadığının kanıtıdır. Zaten işçiler, "bize sormadan patronla anlaşma imzalamayın" diyerek inanmadıklarını, gösteriyorlar. İşte yine bundan dolayıdır ki sendika başkanları, "bizlerin, sizlere yanlış yapacağımızı asla düşünmeyin" demek zorunda kalıyorlar. Ve yine bundandır ki, işçiler sadece sendikacıları baskı altına almakla da kalmıyor, işçi meclisleri ve benzeri adlarla yeni örgütlenmeler yaratıyorlar.

Buraya kadar kısaca da olsa bir durum tespiti yapmaya, ne olduğunu anlatmaya çalıştık. Ama sorumuz niye böyle oldu idi. İşçi önderleri başta olma üzere işçi ve emekçilerin bu soruya yanıt aramaları, proleter devrimcilerin de, bu soruya doğru cevap bulunmasına yardımcı olması gerekiyor. Aksi takdirde ne sendikal mücadele doğru rotaya çekilebilir ne de oluşturulan yeni örgütlenmelerin aynı bataklığa saplanmasına engel olunabilir.

Sınıfın sendikal mücadelesinin bu halde olmasının nedeni, sınıfın siyasal mücadelesinin yanlış ele alınmasıdır.

İşçi sınıfının ve emekçilerin, yalnızca iş gücünün daha uygun koşullarda satılması için değil, aynı zamanda toplumsal düzenin değişmesi içinde mücadele etmesi gerekir. Sınıf bu bilinçle hareket etmediği sürece ne kalelerini, kazanımlarını koruyabilir ne de kurtuluşunu sağlayabilir.

Sorun tam da buradadır. Sendika yönetimlerinde ağırlıkta olan yasal reformistler, ortalama sol ve UKH, sınıf mücadelesini, iktisadi mücadele ile sınırlı görme anlayışına sahiptir. Sınıfın siyasal mücadelesini, iktisadi mücadele üzerinden kurguladıkları için de, sınıfın gerçek gücü açığa çıkamıyor. Bunun bir sonucu da, sendikal mücadelenin geri ve zayıflığı olarak karşımıza çıkıyor. Dolayısıyla, işçi ve emekçilerin kurdukları yeni örgütlenmelerde de bu siyasal yaklaşım hakim olduğu taktirde, aynı sonuç ortaya çıkacaktır. Kırk yıldır olduğu gibi.

Görünüşte, sınıfın siyasal bilincinin ve siyasal mücadelesinin geliştirilmesi gerektiği konusunda herkes hem fikirdir. Ama bu sadece laftadır. Şöyle derler "devrimcilerin, sosyalistlerin görevi şu anda, iktisadi savaşımın kendisine olabildiğince siyasal bir nitelik kazandırmaktır", "iktisadi savaş, yığınları etkin siyasal mücadeleye çekmek için en geniş uygulanabilirliğe sahip araçtır" vs.

Bu görüşün özü, siyasal ajitasyonun iktisadi ajitasyonu izlemesi gerektiğidir. Yığınların siyasal mücadeleye girmesi için öncelikle kendi sorunları için harekete geçirilmesi fikridir. Ve tamamen yanlıştır. Günümüzde sınıf hareketinin yaşadığı sorunların ana kaynağını bu oluşturmaktadır.

Grev hakkı için sendikal hareketin önündeki engellerin kaldırılması için, işçi sağlığı vb. şeylerle çalışma koşullarının iyileştirilmesi için, iş güvenliği, çalışma hakkı için vb. verilen mücadele, sendikal sınırlar içindedir. Bu mücadelenin kendisine siyasal nitelik kazandırarak, sınıfın siyasal bilincini ve mücadelesini örgütlediğini sananlar, aslında sendikalizmden başka bir şey yapmıyorlar. Sonra da, "sınıfın siyasal bilinci yeterince gelişkin değil" diye hayıflanıyorlar. Sınıfın siyasal bilinci darlaştırılıp geriletildiği için, sendikal mücadelesi de daralıp geriliyor.

Lenin, "*demek ki, iktisadi savaşımın kendisine siyasal bir nitelik kazandırmak yolundaki gösterişli sözler, 'korkunç derecede' derin ve devrimci görünüş altında, sosyalist siyaseti sendikal siyaset derekesine düşürme eğilimini gizlemektedir*" der.

Öyleyse, proleter devrimciler ne yapmalıdır? İşçi sınıfının, yüzünü sosyalizme dönmüş işçi önderlerinin siyasal eğitimlerinin, siyaset bilincinin gelişmesini etkin olarak ele almalıdır. Bu eğitim neyi içermelidir? Bu işçi sınıfının faşist devlete karşı düşmanlığının propagandası ile sınırlı olamaz. İşçiler, siyasal bakımdan ezildiklerini açıklamak yetmez. Ajitasyon, bu baskının her somut örneği ele alınarak yürütülmelidir. Faşist terör, yaşamın tüm alanlarında (meslek, kamu, özel, aile, bilim, din, vs...) olduğuna göre, teşhir de o mücadele tüm yönleriyle yürütülmezse işçilerin siyasal bilinci ve siyasal mücadelesi geliştirilemez.

Suudi Arabistan destekli intihar bombacısının Katar destekli intihar bombacılarını havaya uçurmasıyla bölgede gerginlik tırmanıyor... Resmi Gaste

TEOG soruları kolaydı iddasına MEB'den cevap: "Ne öğrettik ki ne soralım?" Resmi Gaste

Kadro Üzerine

"*Doğru bir kadro siyaseti meselesi, partilerimiz için olduğu kadar Gençlik Birlikleri ve bütün kitle örgütleri için de, bütün devrimci işçi hareketi için de en güncel meseledir*" diyerek başlıyor Komintern'deki kadro sorunu üzerine konuşmasına Dimitrov.

Doğru bir kadro siyasetinin nasıl izleneceği üzerine şöyle devam ediyor;

1) İnsanları tanımak gerekir.
2) Kadroları doğru bir şekilde yükseltmek gerekir.
3) Kadroları ustalıkla kullanmak gerekir.
4) Kadroları doğru bir şekilde dağıtmak gerekir
5) Kadrolara sistemli olarak yardım edilmesi gerekir.
6) Kadroların korunmasına özen göstermek gerekir.

Ancak ve ancak böyle bir doğru kadro siyasetinin partilere, mevcut kadroların güçlerini azami ölçüde geliştirme ve değerlendirme, kitle hareketlerinin zengin kaynağından sürekli olarak yetenekli, aktif unsurları ortaya çıkarma imkanı vereceğinden bahsediyor Dimitrov.

Konuşmasının devamında kadroları seçerken temel kıstasların neler olması gerekliliği üzerine şunları aktarıyor:

1) İşçi sınıfı davasına ve partiye tam bağlılık, düşman karşısında sınanma (işkence, hapishane, mahkeme).

2) Kitlelerle en sıkı bağları kurma.

3) Her koşulda bağımsız olarak yönünü tayin edebilme yeteneğine sahip olmak ve alınan kararlar için sorumluluk yüklenmekten korkmamak.

4) Hem sınıf düşmanına karşı mücadele ve hem de Bolşevizm çizgisinden her türlü sapmaya karşı uzlaşmaz bir tutumda disiplin ve Bolşevik çeliklik.

Dimitrov insan yok diye yakınanlara çözümü devrimci eylem ve teori olarak gösteriyor. Bizlerin, komünistlerin, eylem adamı olduğundan ve görevimizin sermayenin saldırısına, faşizme ve emperyalist savaş tehlikelerine, kapitalizmin yıkılması için mücadele olduğunu öğütlüyor.

Bu mücadelenin pratik görevini ise komünist kadroların devrimci teori ile silahlanması olarak gösteriyor. Teori ise pratik çalışma içinde olanlara yön verme yeteneği, görüş açıklığı, çalışmada güven ve davanın zaferine inanç kazandırır.

Dimitrov kadroların yetiştirilmesi için parti okullarına dikkat çekiyor ve şunları söylüyor:

Parti okullarımızdan işçi sınıfı davası uğrunda mücadele eden pratik, ileri savaşçılar çıkmalıdır.

Dimitrova göre parti okullarının görevi, Marksist-Leninist yöntemi söz konusu ülkelerdeki somut durumlara ve somut şartlara uygulamayı "genel" bir düşmana karşı mücadelede değil, belirli ve somut bir düşmana karşı uygulamayı öğretmektir. Bunun için Leninizm'in kelimelerini değil onun devrimci ruhunu incelemek gereklidir.

Yani burada yine pratiğin öneminden söz eder.

Kadroların iki şekilde eğitilebileceğinden bahseder.

Birincisi; Soyut teori öğretmek. Belirli genel geçer Marksizm-Leninizm eğitiminden, somut durumun tahlilini öğretmekten ve işçi sınıfı tarihi ve geleneklerinden bahseder.

İkincisi; Marksizm ve Leninizmin temel ilkelerinde ustalaşmak için proletarya mücadelesinin temel meselelerinin o ülkedeki pratik incelemesine dayanan teorik eğitim. İşte ancak o zaman yetişen kadronun yolunu bağımsız olarak bulabileceğinden ve düşmana karşı mücadelede kitleleri yönetebilen bağımsız, pratik örgütleyici ve önder olabileceğinden bahseder.

Örgütlenmede ise basmakalıp, taklitçi yaklaşılamayacağı, devrimi gerçekleştirmiş olsa bile Bolşevik partinin yöntemlerinin bire bir her durumda uygulanamayacağını açık sözlülükle Komintern'de dile getiriyor. Kadroların basmakalıpçılığı ve doktrinciliği hiç acımadan tasfiye etmesi ve teşhir etmesi gerekliliği üzerinde duruyor.

Şimdi bize düşen görevler ise Marx, Engels, Lenin'in yol göstericiliğinde devrimci teori ile donanmak, kitleleri bu devrimci teori ile tanıştırıp donatıp, sınıf düşmanlarının üzerine bir genç Leninist daha salmaktır. Üzerimizde çok yük olsa da, birgün 24 saate sığmasa bile çalışmalarımızı doğru planlayıp, örgütlemek işimizi kolaylaştıracaktır. Şimdi önümüzde duran devrim sorununa odaklanmalı, zorluklar karşısında yılmamalı ve devrimci gerçekliğimizi bilerek hareket etmeliyiz.

Kaynak: Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe Georgi Dimitrov

Çocukların Ellerinde Oyuncak Yerine Silah

TSK'ye bağlı "Fırat Kalkanı" gruplarından Sukur El Cebel örgütü, sosyal medya hesaplarında camide eğitime tabi tuttuğu, silahlı 10 ile 15 yaş aralığındaki çocukların görüntülerini paylaşalı çok olmadı...

10 ile 15 yaş aralığında ki bu çocukların ellerinde oyuncak yerine silah... Dinci-gerici faşizmin esir aldığı çocuklar... Kendi zihniyeti olan şoven, ırkçı ve dinci bir nesil fotoğraf karesi...

Eğitilen çocuklardan övgüyle bahseden bu gerici zihniyet çatışmalarda çocukları aktif bir şekilde kullanmaktan da geri kalmıyor. Bu örgütlerin kaç çocuğu istismar ettiği ve ölüme sürüklediği ise bilinmiyor.

Çocuklarımızı geleceksizleştiren, sistemin bir parçası haline getiren ve kendi çıkarları için savaştıran düşünceden uzak tutun.

Çocuklarınızı devrimcilere teslim edin.

Eylem Adamları

KİTAP TANITIMI

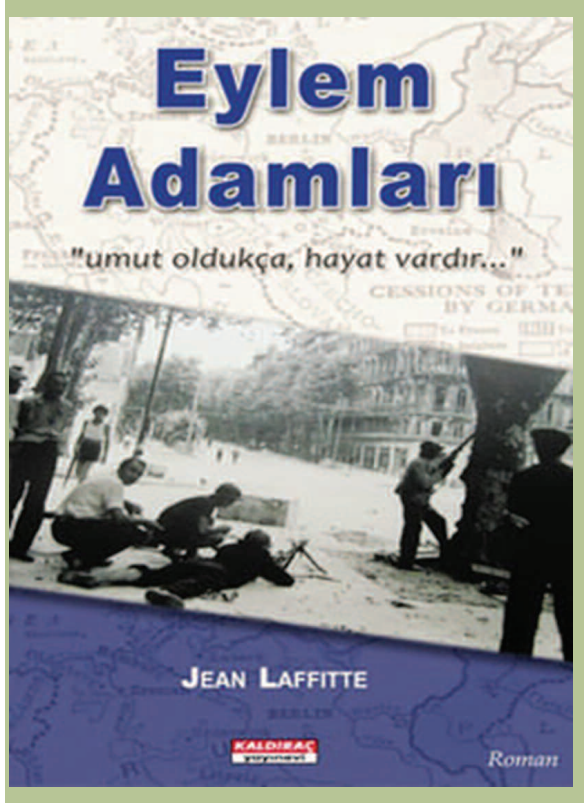

İkinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesi ile, Nazi güçleri Avrupa'yı kasıp kavurmaya başlar. Faşist güçler Almanya'da sürdürdükleri karşı-devrimci gerici terörü Avrupa emekçi halklarına da uygulamaya başlarlar.

Hitler ve güçleri Polonya ile başlayan işgal ve saldırılarını gittikçe yaymaya ve genişletmeye başlar. Alman çelik ve sanayi tröstlerinin büyük desteği ile hareket eden Hitler ve Nazi güçleri yüzünü Fransa'ya çevirir. Aslında Avrupa burjuvazisi ve emperyalist güçler Nazilerin Sovyetlere yüzünü çevirmesi ve saldırılarını oraya yönlendirmesini istemektedir ve bu istekleri yerini bulacaktır.

Fransa'nın işgali ise Fransız burjuvalarının, çürümüş politik devlet aygıtındaki kodamanların, generallerin Fransız emekçilerine ve işçilerine ihaneti ile gerçekleşir. Fransa işgalci güçlere peşkeş çekilmiş, Fransa orduları kısa bir zamanda darmadağın edilmiştir. Fakat buna karşı Fransız Komünist Partisi, Fransız yurtseverlerinin ulusal ve toplumsal kurtuluşu gerçekleştirmek için sürdürdüğü amansız, dişe diş, zorlu yeraltı mücadelesi kitabın konusunu oluşturmaktadır.

Kitabımızda yeraltı mücadelesinde komünist partinin bir militanı üzerinden Fransız halkının işgale karşı nasıl savaştığı, nasıl örgütlendiği; daha sonrasında tutsak olan Nazi kamplarının en ölümcüllerinden olan Mauthausen'e nasıl götürüldüğü işlenmektedir. Nazi kamplarında bir dilim ekmek için saatlerce çalıştırılan, ölüme terk edilen, işkence ve baskının kol gezdiği Nazi kamplarının ve farklı uluslardan savaşçıların oradaki yaşam mücadelesini görmekteyiz. Jean Laffitte'nin bu çalışması dönemin ruhunu anlamak açısından başarılı ve derslerle dolu bir eser. Herkesin okuması dileğiyle.

"*Geçmişi zaferlerle dolu olan Fransa, her şeyi yapmaya hazır uşakların karşısında diz çökmeyecektir. Ne yenik generaller, ne işadamları ne de çürümüş politikacılar yüceltebilir Fransa'yı. Ulusal ve toplumsal kurtuluşun büyük umutlarının kaynağı halktır*" S.8

ODTÜ MEZUNİYETİNDE KADINLARIN SESİ YÜKSELDİ

G20 Öncesi Basına Kapalı Son Antrenmanını Gerçekleştiren Cumhurbaşkanlığı Koruma Ekibinde Moraller Yüksek: "Daha önce hiç denenmemiş yeni bir skandalla zirveye damga vuracağız..." Zaytung

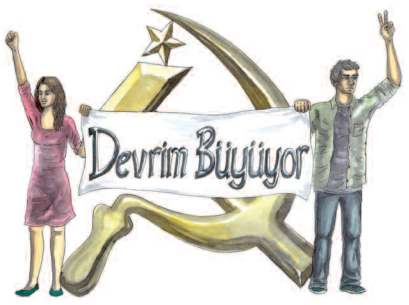

"ODTÜ Kapatılsın" Derken?

Bir zat ekranlarda boy gösterip, "ODTÜ'yü kapatalım yerine gerçek bir üniversite kuralım" dedi.

Kendisine gazeteci diyordu, asıl yaptığı da iktidar ne derse onu alkışlamak, iktidarın alkışlayacağı şeyler söylemek ve yazmak...

"Sahibinin sesi"ni bu sözü söylemeye iten bahane, 400 ODTÜ'lü öğrencinin üniversitedeki tuvaletleri kadın/erken ayrımı olmaksızın kullanmak istemesi ve yönetimin kabul etmemesine rağmen tuvaletleri cinsiyetsizleştirmeye kalkması olmuştu.

Yıllardır iktidarla yıldızı barışmayan Ortadoğu Teknik Üniversitesi, başeğmezliğiyle her zaman iktidarın ve gericilerin hedefine oturdu. Her fırsatta "Başkaldırıyoruz" diyen ODTÜ, sadece bilim konusunda dünyanın sayılı üniversitelerinden değil; onyıllardır devrimin kalesi durumunda olan ve çok sayıda bilim insanı kadar devrimci de yetiştiren bir kurum.

Pıtrak gibi her köşebaşında "seviyesizliği" neredeyse fıkralara konu olan "üniversite" açan; Tübitak vb bilim kurumlarını yok ederek kendi hizmetine alan gerici iktidar, ODTÜ'yü kendine tabi kılamadığı, temsil ettiği değerleri yok etmeyi başaramayınca, "kapatmayı" hedefine koyuyor.

Kendine gazeteci diyen Erkan Tan, bu görevi üzerine vazife ediniyor ve bulduğu ilk bahaneyle, "Gerçek bilim insanları nelerle uğraşıyor ODTÜ'lüler nelerle uğraşıyor. Bu ODTÜ'yü kapatalım yerine gerçek bir üniversite kuralım" diyor.

Kargaların bile güldüğü bu önermeye, devrimci gençler olarak sadece gülüp geçiyoruz.

SİVAS'IN ARDINDAN...

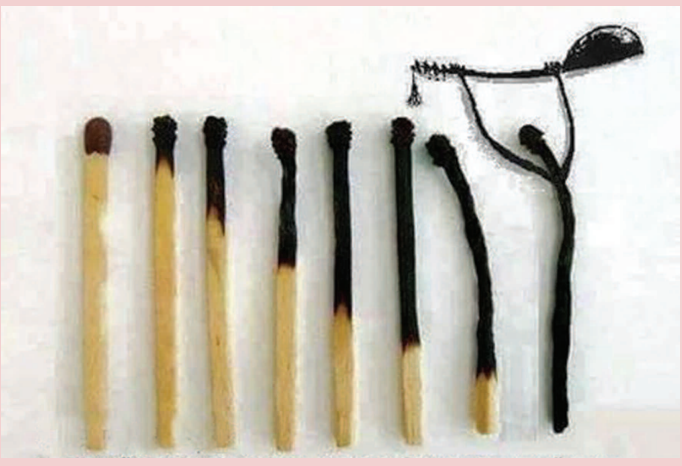

Sonra onlar çılgınlık bitip
sürü dağılınca, yapayalnız gecelerde
Durgun ve dilsiz, yastıklara çivili
Bir mızıka sesiyle uyanmazlar mı
Asaf'ın ateşlere karşı çaldığı?..
Bir otel odasında gencecik çocuklar
Çırpındıkça bir yudum soluk için
Üzerine benzin döküp oynayanlar
Onlar bir gün öpmeye eğilince çocuklarını
Dudaklarında duman ve yanık et kokusu
Boğum boğum tıkamaz mı soluklarını?..
Sevgisiz bir Tanrının kinle büyüttüğü
Ölüme tapınan o siyah adamlar
Onlar bir gün yağmurlardan sonra
Güneş salkım salkım dallarda yanarken
Rüzgârdan utanıp sudan korkmazlar mı?..
Ayrılık herkesin kapısını çalar bir gün
Dağlar kararırken ya da günün eşiğinde
Onlar, saz kırıp şiir yakanlar
İçlerinde gezinen kederi bir türküyle
Bastırmak isterlerse derinden ve sessiz
Çalmazlar mı duvarlara kirli bedenlerini?..
Kimse temizim demesin, kimse
Bütün bir ülke odun taşıdı Behçet'in yangınına…
Onlar, secdesi küf kıblesi korku olanlar
Onlar bir gün ölüm menevişlenince içlerinde
Tütmez mi kirpiklerinde "dumanı lekesiz biri"?..

Ahmed Arif

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Arkeoloji Bölümü mezunlarının gündeminde ise KHK'lar vardı...

ODTÜ Bu Yıl Da Pankartlarla Mezun Oldu

GENÇLİK MÜCADELESİNE SOMUT YAKLAŞIM-3

UMUT GÜNEŞ

Yaşadığımız topraklar, dünyada gelişen küresel ayaklanmaların bir parçası olarak patlamaya hazır barut fıçısı gibi. Milyonlarca emekçinin, işçinin, genç insanın kurtuluş özlemleri çektiği bir çağda yaşıyoruz. Yeni bir dünya isteğiyle mücadeleye girişen milyonlar ve bu milyonlar içinde faaliyet sürdürüyoruz. Genel kitle hareketi inişli, çıkışlı da olsa bu topraklardaki, coğrafyadaki devrimci durum her zamankinden daha güncel diyoruz. Peki, bunu söylerken, yani devrimci durumun bir söylemden, argümandan ibaret olmadığını ve toplumda cisimleştiğini söylerken söylemlerimizi neye dayandırıyoruz?

En temelde var olan ekonomik, siyasal krizin etkilediği milyonlarca emekçinin yaşamı söz konusu. Kapitalizmin bu temel çelişkisini, emek-sermaye çelişkisini, yaşamın her yanında görüyor olsa gerek hepimiz. İşçi, emekçilerin en küçük ekonomik haklarının dahi ellerinden alınması, yoğun sömürü ve çalışma koşulları, çok küçük bir azınlığın elinde biriken servet ve ölüme, yok olmaya ötelenmiş yığınlar. Bu çelişkiyi görmek için bir iktisatçı, ekonomist olmaya gerek yok. Sadece yaşamın doğru yerlerine bakmak, üretimi kimin yaptığına ve gelirin nasıl dağıldığına bakmak yeterli olacaktır. İşte o zaman çıplak gerçeği, birilerinin sadece bir dilim ekmek için karın tokluğuna ve 14 saat çalıştığı, ama küçük bir azınlığın elinde bulundurduğu sermaye (ekonomik güç) ve iktidar ile milyarlarca insan üzerinde tahakküm sürdüğü gerçekliği. Bunlar elimizdeki temel veriler olsa da bunların dışında kalan dağılımının Bu coğrafyada iktidarı elinde bulunduran dinci-faşist güçler ve onların dayandığı sermaye güçlerinin emekçilere, halklara karşı özellikle Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu topraklarında yoğunlaşan savaş gerçeğini asla göz ardı etmemeliyiz. Savaş gerçekliği bu coğrafyalarda hem sermaye sınıfının kendi iç kavgası, hem emekçi halklara yönelik yürüttüğü savaş. Ayrıca egemen güçlerin de aslında üretici güçlerin denetimini elinden kaçırması ile hem ekonomik anlamda bir krizde hem de toplum üzerindeki egemen olma durumunu ancak baskı, şiddet ve savaş ile sürdürmeye çalıştığını görebiliyoruz. Ama yakın geçmişine bakıldığında bu toprakların halklarının muhteşem pratikler ortaya koyduğunu da görebileceğiz. Bu kadar veriyi ortaya koyarken bu iç savaş gerçekliği içinde yürüttüğümüz örgütlenme ve pratik faaliyetlerini tekrardan irdelemenin gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Gençlik içindeki gücümüze, politik esnekliğimizin ve kadrolaşma faaliyetimizin durumuna bir göz gezdirelim. Genel kitle hareketi ve gençlik mücadelesinin, özelde öğrenci gençlik mücadelesinin, gerilediği ve faşizmin azgın bir şekilde, pervasızca devrimci güçleri ezmeye çalıştığı, burada çok darbe alındığı yadsınamaz bir durum. Düşman cephesi tankıyla, topuyla, basını, hukuk sistemi, sivil tabanı ile topyekün bir saldırı içinde. Yaşanan kitle katliamları, tutuklama furyaları, faşist saldırıların hepsi savaş gerçekliği içinde ele almalıyız ve hesapları buna göre yapmalıyız. Fakat bu savaş gerçeğinin diğer yanı ise geri çekilmeyen, korkmayan öne atılan, devrimci güçleri sürekli besleyen emekçiler, özelde ise gençlik. Ama gençlik içinde ise bir türlü daha etkin bir güç olmama gibi bir sıkıntımız var. Hem ideolojik, politik hem de etkinlik olarak işçi ve öğrenci gençlik içindeki hareketli, militan, tayin edici güçleri çevremizde toplamamız yapmamız gereken en önemli işlerden biridir. Savunduğumuz iddiamızın büyüklüğü sadece örgütsel anlamda güçlü olmamız değildir elbette, fakat bu iddia doğrultusunda daha hızlı örgütlenmeyi bilebilmek, pratik işler ortaya koymayı bilmektir.

Görünür bir gençlik hareketi olma sorununu zaman zaman tartışıyoruz. Bu sorunsalı yaptığımız iyi pratiklerle aşma gibi bir eğilimimiz var. Fakat sorun sergilenen pratiğin süreklileştirilmesinde, yani devrimci ısrar ve yorulmak bilmeyen bir pratiğin sergilenmesi. Çok fazla yumruk sallamaktansa doğru yere yumruk sallayabilmeği bilebilmek, stratejik düşünmemiz gerekiyor.

Örneğin, her bir DÖB'lü olarak çevremizde çok ciddi bir gençlik potansiyelini, ilişki ağını biriktirebiliyoruz. Fakat bu geniş kitle ilişkilerini örgütleme, kadrolaştırma, pratikte aktif, inisiyatifli insanlar haline getirmede büyük sıkıntılar yaşıyoruz. Daha sonra bu geniş kitle ilişkileri hareketli bir güç haline gelemediğinden, atıllaşan bir yük durumuna dönüşüyor. İşte bu sıkıntıları yaşamamak için geniş kitle ilişkileri içindeki bu gençliği konumlandırmak elzemdir. Aslında bizim güçlü yanımız ideolojik, politik olarak bizi savunan devrimcilere yakın olan çevremizdeki her gence DÖB'e katılması konusunda açık bir çağrı yapmaktan neden çekinelim? Geniş arkadaş grupları içindeki kilit gençleri bize katma konusunda neden yavaş davranıyoruz? Aslında bu taze güçlere yapılacak açık ve samimi çağrılar, güven verici sıkı bağlar bu insanları zaten onları saflarımıza katmaya yeterli olacaktır. İşte o zaman bu taze güçleri kadrolaştırıp, pratik mücadelede pişmesini sağlayabilmek için birlikte, kolektif çalışmanın hızlı örülmesi, teorik, ideolojik eğitim çalışmasını sağlam ayaklarının oluşturulmasına ihtiyacımız var.

Yani asıl mesele çevremizdeki insanların konumlandırılması ve savaş gerçekliği içinde onlarla hangi bağları kurabileceğimizin düşünülmesi. Yakalayacağımız bu bağlarla politik esneklik ve politik uyanıklık yani atıl kalmadan olaylara refleks verebilme, gerektiğinde eylem örgütleyebilmemiz, faşist saldırılara anlık ve etkili cevaplar verebilmemiz, inisiyatif alıp öne çıkabilmemiz bizi gençlik içinde bir güç örgütü durumuna taşıyabilecektir. Gençlik içindeki militan faaliyetimiz, devrimci şiar ve sloganlarımız ile politik gücü maddi güce dönüştürecek hale gelebiliriz. Bunun için durmadan, dinlenmeden çalışmak daha ve daha fazla dövüşmek lazım.

SORUMLULUKLARIMIZIN BİLİNCİNDE OLMAK

ALİ VAROL GÜNAL

İçinde yaşadığımız dönem, koşullar, hiçbir konuda kendiliğindenliğe izin vermiyor. Sebebi ne olursa olsun, "olayları kendi akışına bırakmak", bağışlanmaz bir hata, dahası suç olacaktır. "Olaylar" dediğimiz şeyin kapsamı bir hayli geniştir; ama en önemlisi pratiğe yön vermektir. Bugün devrim, Türkiye ve Kürdistan'da bu kadar kapsamlı bir hal almışken, asli görevleri devrimin zaferi için örgütlenmek ve hazırlıklar yapmak olanların-burada hem kişiler hem de örgütlü yapılar kastediliyor- kendi iç dünyalarına çekilmeleri, kendi gündemleriyle meşgul olmaları kabul edilemez.

Tarih, herhalde hiçbir dönem olmadığı kadar cömert bir şekilde, olanakları önümüze koyuyor; deyim yerindeyse "sizler için daha ne yapabilirim ki?" diyor. Ulusal ve uluslar arası koşullar, Ekim Devrimi benzeri bir devrimi, ya da devrimleri mayalıyor; burada iş artık tamamıyla maestronun maharetine kalıyor; ama gelin görün ki, henüz bu düzeyde mahir bir maestro, "düş gücümüzde çalan orkestra"yı yönetip istediğimiz senfoniyi ortaya çıkaramıyor.

Elbette "insanlar önlerine ancak çözebilecekleri sorunları koyabilirler"; bugün orta yerde duran sorunları çözebilmek, işçi sınıfı ve emekçilerin önüne bu çözümleri koyabilmek, kolay bir şey değil; ancak bilimsel sosyalizmin ışığıyla aydınlanmış beyinler, bunu yapabilirler. Bugün dünyanın bir çok yerinde, devrimci ve sosyalistler, gelişen süreçleri analiz edip, insanlığın önüne yeni tahliller koyuyorlar elbette; ama bu tahliller üzerinden pratikte istenen hızda yol alınamayınca, teoride söylenenle pratikte hayata geçirilenler arasında bir açı oldukça, bu açıyı oluşturan zaman aralığı ne kadar uzarsa, insanların hayal kırıklığı da o kadar fazla oluyor. İnsanlar, elbette sadece öncülerin yönlendirmeleriyle hareket etmiyor, ya da oturup bir öncü beklemiyorlar; sınıflar savaşımının gerektirdiği şekilde kendiliğinden de olsa bir mücadeleye giriyorlar. Kapitalist sistem, bin bir bağla insanları kendine bağlamaya çalışsa da, bunda başarılı olamıyor; çünkü bir yanda servet birikimi az sayıda ellerde toplanırken, bir yanda sefalet birikimi yaygınlaşıyor. Ve bu kadar bollukta bu kadar yokluğun nasıl olabileceğine dair insanların kafalarını kurcalayan soru ya da sorular, durdukları yerde durmaya devam ettikçe, kapitalizm için bir istikrar, huzur vb mümkün olamıyor. Hele hele içinde bulunduğumuz sıçramalı çöküş sürecinde, bir yerde o çok bilinen deyimle kelebeğin kanat çırpışı, başka yerlerde depremler yaratabiliyor. Ve dünyanın her yerinde işçi sınıfı ve emekçi halklar, kapitalizme karşı isyan ediyorlar.

İşte bu noktada yüzyıl önce Bolşeviklerin de suçlandıkları "iradecilik" önem kazanıyor. Sürece yön verecek olan öncü güçler, tam da böylesi dönemlerde sahnenin ön planında olmak zorundadırlar. Tarih, bizim, leninistlerin omuzlarına böyle bir sorumluluğu yüklüyor. Dünya üzerinde kitle mücadelesinin geldiği düzeyi doğru tahlil etmek işin bir tarafıdır; ama en az bunun kadar önemli olan bir başka yön, bugünkü konjonktürde bizim yeni evrenin devrimlerine ne öğreteceğimizdir. Böylesine devasa bir görevle karşı karşıya iken, bu tarihsel sorumluluğu sırtlamaktan uzak durmamız, kabul edilemez. Devrimin sahip olduğu büyük potansiyel gücü harekete geçirip, doğru yönlere kanalize edebilirsek, dünya tarihi başka türlü yazılacak. 3. Dünya Savaşı'nın büyük cepheleşmelerinin yaşandığı günümüzde, dünyayı bir kez de Türkiye ve Kürdistan'dan sarsmamız mümkün. Bunun için gerekli olan cüreti, devrim tarihimizden, ölümsüzleşen savaşçı ve önderlerimizden alıyoruz. Komünist amaçlarımız, hepsinin önünde bize yol gösteriyor. Dünyanın kapitalizm gibi saçma bir sisteme mahkum olmadığını/olamayacağını biliyoruz. Afrika'daki açlardan Ortadoğu'daki halklara kadar, milyonlarca insan, bugün yiyeceğe ve temiz içme suyuna muhtaçlar; çoğunun başını sokabileceği bir barınağı bile yok. Hal böyleyken, sosyalizmin ışığının halkların üzerinde yeniden şavkıyacağından kim şüphe duyabilir. Önemli olan bunu öngörebilmek, karamsarlığa düşmeden çabalarımızı sürdürmektir.

Bugün her bir komünist, kapitalizmi yıkmak, bu sömürü düzeninin bir gün dahi olsa dünya üzerinde varlığını sürdürmesine izin vermemek, kısa ve öz söyleyecek olursak, devrimi örgütlemek sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Bu sorumluluk her birimize yaşamda başka sorumluluklar yükler.

Örgütlülük bilinci almış bir insan için, bu sorumlulukları ona başka insanların hatırlatmasına gerek yoktur. İnsan kendi iradesi ve bilinciyle, cesur inisiyatifiyle sorumluluklar alabilir ve bunların gereğini yaşamda yerine getirebilir. Bir yerde işler iyi gitmiyorsa, ya da istediğimiz gibi yapılmıyorsa hangi birimiz, umursamaz davranabiliriz ki?! Aksayan bir şeyi düzeltmek için harekete geçmeyen, her zaman yukarıdan gelecek yönergelere göre düşünen ve davranan bir insanın komünist yaratıcılık ve inisiyatifle ne ilgisi olabilir. Somut durumdan kendisi için sorumluluk(lar) çıkartmayan birisi olsa olsa memur zihniyetine sahip olur. Oysa her dakika, her saniye devrimi, kolektifi nasıl geliştirebilirim; yeni hangi sorumlulukları alabilirim; nerede insana, kadroya ihtiyaç var; nerede kendiliğindencilik var, buraya nasıl müdahale edebilirim diye düşünmemiz gerekiyor.

Eğer böyle düşünürsek, bugün bazı yoldaşlarımızın üzerine binen yükü hafifletmemiz mümkün olur; sağda solda atıl duran kapasiteyi harekete geçirebilir ve daha büyük işler başarabiliriz. İşbölümü sayesinde kolektif birikimimizi ortaya çıkarabilir, herkese devrim için yapabileceği bir şeyler olduğunu gösterebilir, herkesi sorumluluklar almaya teşvik edebiliriz. Bu konuda kesinlikle düşülmemesi gereken ruh hali, "niye filanca yapmıyor da ben yapıyorum" olmalıdır. Böyle düşünen insan, yaptığı işi özümseyememiş, ölçütü yanlış yerde arayan insandır ve kesinlikle komünistleşememiştir. Gerçek bir komünist, bir iş yaparken, başkalarının yapıp yapmadığına bakmaz; kesinlikle kendi işine yoğunlaşır ve yaptığı her işin, işçi sınıfı ve emekçilere, çocuklara daha güzel bir gelecek sağlamak için olduğunu bilir.

Tribünlere oynamak bir küçük burjuva hastalıktır ve takım ruhunu yok eder. Bugün komünistler, tam bir kolektif ruhla üzerine sorumluluklar almalı ve üzerine aldığı sorumluluğu yerine getirmek için, tam bir özdisiplinle davranmalıdır. Komünist bir iradenin yenemeyeceği hiçbir güçlük olmadığını bilerek, karamsarlık illetini saflarımızdan uzak tutarak çalışmalı ve hiçbir engel tanımamalıdır. İşte büyük komutan Che'nin söylediği "gerçekçi olup imkansızı istemek" ancak böyle mümkün olabilir.

Bugün bize, "bu iş niye yapılmadı" diye hayıflanan değil, işi yapmak için bolşevik ruhla ileri atılan insanlar gereklidir. Murat yoldaş gibi, nerede yapılması gereken bir iş varsa, onu yapmak için koşan, kelimenin gerçek anlamında proleter komünistler saflarımızda ne kadar çok artarsa "Biz Devrimiz, Devrim Biziz" sözü yaşamda karşılığını o ölçüde bulacaktır.

Sorumluluklarının bilinciyle hareket eden bir kolektif ve onun kadroları, devrimi zafere ulaştırmada en önemli engeli aşmış olacaktır. O halde, başkasından beklemeden, dönemin gerektirdiği görevler için ileri yoldaşlar.

Göreceksiniz biz kazanacağız.

Kıdem Tazminatı Saldırısı Neden Geri Çekildi

Biz işçiler biliriz ki patronların temsilcisi devlet, çalışma yaşamına ilişkin bir şey öne sürüyorsa, bunu sınıflar savaşının kurallarına göre yapar. Ülkelerimizde uzun süredir sürmekte olan iç savaşta bu kurallar keyfi, kişisel tercihlerle değil, bu savaşın güçler dengesine göre belirleniyor.

Emperyalistler Türkiye ve Kürdistan'daki ayaklanma potansiyeline sürekli dikkat çekmekte. Buna paralel olarak dinci faşist iktidarın bir "kalkışma" kaygısı paranoya değil, açıkça görülen gerçekliktir.

İç savaş gerçekliğine sıkı sıkıya gözlerini kapatan uzlaşmacı, reformist anlayışlar için yakın dönemden birkaç örneğe ihtiyacımız var.

Burjuvazi, Gezi Ayaklanmasından bugüne tüm saldırı ve katliamlarına rağmen bir zafer kazanamadığının bilincinde. Gezi'de ayaklanan kitlelerin temsilcilerini kabul etmek zorunda kalmıştı. Kaçtığı Fas'dan ancak günler sonra dönebildi. Topçu kışlası hayalini inkar bile etti. 6-8 Ekim Ayaklanmasında ayağının altından kayan toprağı gördü, düşmanlarından medet diledi. Soma katliamı sonrası bir yerde arabası tekmelenirken diğer yerde bir marketin arka raflarına sığınarak hayatını zor kurtardı. Bursa ile birlikte pek çok ilde ayağa kalkan işçilerin öfkesini sözleşme dışı zamlar ve ikramiyelerle durdurdu. Özgecan katliamı sonrası kadınlara yönelik cinsiyetçi söylemleri yumuşattı, çocuk taciz ve tecavüzlerinin yarattığı öfkeden tacizcileri koruyan yasayı geri çekmek zorunda kaldı. Kamuyu tasfiye etme ve akademide kadrolaşma isteğini her yerde dile getirirken, bunu yapabilmek için 15 Temmuz gibi bir yarılma bahanesine ve OHAL'e ihtiyacı vardı.

Örnekleri çoğaltabiliriz. Sınıf savaşımı "iç savaş boyutuna vardı" dediğimizde karşımıza "nerede füze rampaları" diyenler, bu örneklerden daha fazla uzlaşma ve saldırıları "geriletme" sonucunu çıkarıyor.

Ekonomik ve politik krizi gözle görülür hale gelmiş olan burjuvazi, yeni bir cephe açmak istemiyor. Bunun içindir ki mezar kazıcısı işçi sınıfının eylemini geciktirmek zorunda olduğunu görüyor.

İşçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkinin ücret ve çalışma zamanı olduğunu biliyoruz. Burjuvazinin esnek çalışma adını verdiği, işçiyi istediği zaman işe alma, istediği yerde ve istediği kadar çalıştırıp kolaylıkla işten atma çabası, bu çelişkinin bir parçasıdır. Kıdem tazminatı mücadelesi de patronların işçiyi işten çıkartmasına yükümlülük getiren bir noktaya ulaştı. Her ne kadar uygulamada kadrolu ağır sanayi işçisi dışında çalışanların bu hakkı kullanamadığını bilsek de, bu mücadele bütün işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü bir mücadeledir.

Ülkemizde, 1936'da 3008 sayılı iş kanunu ile yasalaşmış, "5 seneden fazla olan her tam iş senesi için 15 günlük ücret ödenmesi" olarak kabul edilmiş. 1950'de bu süre 3 yıla indirilmiş. 1975'de işçi sınıfının savaşımının bir sonucu olarak kıdeme hak kazanma 1 yıla indirilip, tazminat miktarı ise 15 günden 30 güne çıkarılmış.

Bugün patronların işçi sınıfını hiçbir yükümlülüğü olmadan çalıştırmak ve rahatça işten çıkarmak için istediği bu yasanın geri çekilmesi, ondan vazgeçtiği anlamına mı geliyor. Yıllardır bu yasa tehdidi işçilerin önüne getiriliyor. Daha önce olduğu gibi burjuvazi bu çarpışmaya hazır olduğunda devlet eliyle tehdidini yeniden ileri sürecek, koşullar izin verirse de kadrolu masraflı işçisinden bir çırpıda kurtularak taşeron, kiralık, gündelik işçi çalıştırmayı tercih edecektir. Tabii koşullar izin verirse…

Temellerinden sallanan dinci-faşist iktidar, günlük politikalarla ayakta kalmaya çalışıyor. Bunu bir gün sertleşirken diğer gün geri adım atışından görüyoruz. Birkaç gün önce kıdem tazminatının mutlaka çıkacağını söyleyerek meclise gönderirlerken, mecliste görüşme sürerken de yasanın geri çekildiğini ilan ediyorlar. Binali Yıldırım, 6 Haziran'da "tarafların tam uzlaşmasını sağlamadan böyle bir adım atılmayacak, çalışanlarımızın kıdem tazminatı dahil hiçbir haklarına halel getirmeyeceğiz" diyor. Ne hikmetse, yasanın geri çekilmesine ilişkin hiçbir haber sitesinde bilgi bulunamıyor.

İşçilerin çalışma yaşamı ve iş güvenliğine saldıran sayısız yasayı hayata geçiren, OHAL bahanesi ile son aylarda neredeyse tüm grevleri erteleyen dinci-faşist iktidar, işçi hakkından söz ediyor. Söyleyene değil söyletene bakalım.

Devletin egemen sınıfın zor aygıtı olduğunu biliyorsak, iktidarın varlık sebebinin tekelci sermayenin sınıf çıkarlarının ve önlerine koydukları hedeflerin hayata geçirilmesi olduğunu da bilmeliyiz. Sermaye, özelleştirmeler döneminden de izlediğimiz gibi birçok defa süre koyduğu, hedeflediği mevzilerden vazgeçmek zorunda kalmıştır. Bu geri adım bazen işçi sınıfının ya da Kürt halkının mücadelesinin yükselmesi sonucunda gerçekleşti. Patronların allayıp pullayarak geniş işçi kitlelerine yutturmaya çalıştığı kıdem tazminatının fona devir tasarısı meclis komisyonuna gönderildiği, sendikalar cephesinden birkaç basın açıklaması ve cılız birkaç yürüyüş dışında ciddi bir tepkinin oluşmadığı bir dönemde geri çekildi. Sınıf savaşımının geldiği boyutu anlayamayanlar "biz bir şey yapmadık ne oldu?" diye sormaktalar. Bu geri çekiliş işçi sınıfının tarihsel birikiminin ve öfkesinin farkında olan patronların geri çekilişidir.

Sermaye sınıfı yolun sonuna geldi. Ekonomik ve politik krizi yapısal. İşçi ve emekçilerdeki huzursuzluk artıyor. Ömrünü uzatmak için bazen saldırıyor bazen geri çekiliyor. Kıdem tazminatı da işçilerin bu savaşımında sadece bir mevzi. Henüz hiçbir şey kazanılmış değil. Sermaye sınıfı kısa bir soluklanmadan sonra ya buradan ya da başka bir koldan saldıracak. İşçi kıyımları, iş cinayetleri, işsizlik baskısı ile yıldırma, en kötüye razı etme ya da tazminatsız çıkmasını sağlama sürgit devam ediyor. İşçilerin önünde iki seçenek var. Ya bu oyunu devam ettirecekler, sermayenin soluklanmasına izin verecekler ya da soluğunu kesecekler.

İşçiler sermayenin yeni saldırısını beklemeden işyerlerinde komitelerini kurarak sendikaların komiteleri yoluyla kendi mücadele araçları olmasını sağlamalılar. Günlük mücadeleyi bir kenara itmeden ama sermayeden tümüyle kurtulmadan bu mücadelenin sona ermeyeceğini herkese anlatmalılar.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır.

İzmir DİK

"Son Kale Kıdem Tazminatı" İçin Yürüdüler

İşçilerin ve sendikaların kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesine karşı tepkileri ve eylemleri devam ediyor. 15-16 Haziran 1970'te yaşanan büyük işçi ayaklanmasının yıldönümünde yapılan eylemlerde kıdem tazminatı protestoları öne çıktı.

17 Haziran günü saat 17.00'de de Esenyurt Meydanı yakınındaki Esencan Hastanesi önünde

Türk-İş'e bağlı Belediye İş Sendikası İstanbul 1 ve 2 Nolu Şube, TÜMTİS İstanbul 1 Nolu Şube, Deriteks Avrupa Yakası Temsilciliği, DİSK'bağlı Cam Keramik İş, Gıda İş Sendikası, Dev Yapı İş Sendikası, KESK'e bağlı Eğitim-Sen İstanbul 7 Nolu Şube, Hak İş'e bağlı Liman İş Sendikası Ambarlı Temsilciliği üyesi işçiler ve sendika yöneticileri "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz, Kıdem Tazminatımız Gasp Edilemez" ortak pankartı arkasında toplandı.

Sendikaların kıdem tazminatının gaspına karşı sloganlarının yer aldığı pankart, flama ve önlükleriyle katıldığı eylemde kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesini protesto eden dövizler taşındı, "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz", "Kıdem Tazminatımız Gasp Edilemez", Kıdeme Uzanan Eller Kırılsın", "Direne Direne Kazanacağız", "AKP Yasanı Al Başına Çal" sloganları atıldı, eylemde Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için de "Nuriye ve Semih'e Özgürlük", "Nuriye Semih Yalnız Değildir", "KHK Gidecek Direnenler Kazanacak" sloganları atıldı.

Esenyurt Meydanı'nda DİSK Gıda İş Sendikası'ndan İbrahim Kızılyer, kıdem tazminatının fona devredilmek istenmesin işçinin haklarını gasp etmek, işçi ve emekçilerin alınteri ve emeklerinin patronlara peşkeş çekilmesi demek olduğunu ifade etti.

15-16 Haziran'ın yıldönümünde yapılan bu yürüyüşün işçi sınıfının uğruna büyük bedeller ödeyerek elde ettiği tüm kazanımlarını korumak ve insanca bir yaşama sahip olma mücadelesi için de birlikte mücadele çağrısı ve başlangıcı olduğunu belirtti.

İşçilerin var olan tüm haklarının sermaye sınıfına karşı verilen mücadeleyle kazanılarak kendilerine bırakıldığı ve şimdiki işçi ve emekçilerin de bu hakları koruyarak çocuklarına devretmeleri gerektiğini ifade eden Kızılyer, bunun hem insanca bir yaşam için, gelecekleri için hem de bedel ödeyenlere karşı bir görev olduğunu söyledi.

Tutuklanan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevinin 101'inci günü olduğu belirtilerek, özgürlüklerine kavuşması ve işlerine iadesi istediklerini ve onların taleplerinin aynı zamanda tüm KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerinin talebi olduğunu söyledi.

Sendikalar adına ortak basın metnini ise Belediye İş Sendikası İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Erol Özdemir okudu. Bugün 8 saatlik çalışma düzeni, fazla mesai ücreti, sendikalı ve toplu iş sözleşmeli çalışma yaşamı, sigorta ve emeklilik, kıdem tazminatı gibi tüm hakların işçi sınıfının mücadelesi ile elde edilmiş kazanımlar olduğu söylenen açıklamada, tüm bu kazanımların elde edilmesinde dünya işçi sınıfı ile birlikte Türkiye işçi sınıfının da birçok şanlı direnişi ve mücadelesinin tarih sayfalarında yerini aldığı belirtildi.

İşçilerin en temel haklarından biri olan sendikalaşma hakkının ellerinden alınmakta, grev diyen işçilerin grev haklarının yasaklarla askıya alınmakta olduğunu, 15 Temmuz darbe girişimi sonrası ilan edilen OHAL sonrası, KHK'larla sorgusuz-sualsiz, kamuda çalışan binlerce emekçi ekmeğini kaybetmekte ve fiili mücadele dışında bütün hukuk yolları kendilerine kapatılmakta olduğunu hatırlatan Özdemir, "*Bu adaletsizliğin sembolü haline gelene Nuriye ve Semih öğretmen 100 günden fazladır açlık grevinde, canları pahasına hak mücadelesi vermektedir. En son olarak da en önemli kazanımımız olan, iş güvencemiz Kıdem tazminatı hakkımız bugün 'fona devredeceğiz, garanti altına alacağız' yalanıyla yok edilmek isteniyor. İşverenler işçileri daha rahat işten çıkarabilsin ve özellikle sendikalaşma mücadeleleri daha rahat engellensin, hak arayışında bulunan her işçi şartsız kuralsız cezasız kapı önüne konsun diye bu adım atılamaya çalışılıyor*" dedi.

Özdemir, sözlerini şöyle sürdürdü: "*Bu nedenle bugün bir aradayız, yan yanayız Ve bu ilk adımımızı daha da büyüterek ilerletmek için tüm işçi kardeşlerimizi örgütlenmeye ve mücadeleye çağırıyoruz. Kıdem tazminatı için sendikalarımızı da 'Kırmızı çizgimizdir, dokundurmayız*!' söyleminin ötesinde tabanda işçi sınıfını birleştirmeye ve ortak mücadele zeminlerini yaratmaya çağırıyoruz.

Gün tarihimizden öğrenme günüdür, gün kazandığımız haklarımızı gasp ettirmemek için birlikte mücadele etme günüdür. Bu nedenle bir kez daha 15-16 Haziran ruhuyla kıdem tazminatı için ortak mücadele, hepimizin görevidir diyoruz. Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz! Kıdem Tazminatı Hakkımız Gasp Edilemez! Selam Olsun 15-16 Haziran'da Dövüşüne Düşene, Direnenlere!"

Hafta Tatili Kanunu Kaldırıldı

Hükümet "Hafta Tatili Kanunu'nu kaldırdı. Sanayicilerin hafta sonu çalıştırma ruhsatı almasını ek külfet kabul eden hükümet işçilere kanunen verilen haftada bir gün iznin de gasp edilmesinin yolunu açtı.

Zeytinlik düzenlemesiyle kamuoyu gündemine gelen "Sanayinin Geliştirilmesi ve Üretimin Desteklenmesi Kanunu" kapsamında, 1924 yılından bu yana yürürlükte olan "Hafta Tatili Hakkında Kanun" kaldırıldı.

Zeytinlik alanların yok edinilmesine ilişkin tasarı kamuoyunda büyük tepkilere neden olmuş zeytinliklerle ilgili madde geri çekilmişti. Kamuoyu "zeytinlikler şimdilik kurtuldu" diye düşünürken, hükümet aynı kanun tasarısı ile işçilerin haftada bir gün olan tatiline göz dikerek "Sanayinin Geliştirilmesi ve Üretimin Desteklenmesi Kanunu" kapsamında, 1924 yılından bu yana yürürlükte olan "Hafta Tatili Hakkında Kanunu"nu kaldırıldı. Buna rağmen "Ulusal Bayram ve Genel Tatiller Hakkında Kanun"da "Hafta tatili Pazar günüdür" ifadesi korunuyor.

"Sanayi işletmelerinin her yıl hafta tatili günlerinde çalışabilmek için belediyelerden hafta sonu çalışma ruhsatı almalarının işletme sahiplerine ek yük getirmesi" hafta tatilinin kaldırılmasının gerekçesi olarak gösterilirken, "Madde ile sanayiciler üzerindeki ek yüklerin ve sınırlandırılmaların kaldırıldığı" açıkça dile getirildi.

Bu sayede işçilerin sınırsız sömürülmesinin de önü açıldı.

Dokuz Eylül'de Akademisyenlerin Atılmasına Protesto

Dokuz Eylül Üniversitesi rektörlüğü, barış imzacısı akademisyenleri açığa aldı.

Akademisyenlerin açığa alınmasını protesto etmek için bugün 12.30'da DEÜ Hastanesi Klinikler girişinde TTB, SES İzmir Şubesi ve Eğitim Sen basın açıklaması yaptı.

Prof. Dr. Yeşim Edis Şahin de emekli olduğu halde açığa alınan akademisyenlerden. Aralarında Tıp Fakültesi Öğretim Üyeleri Prof. Dr. Cem Terzi, Prof. Dr. İzge Günal, Prof. Dr. Halil Resmi, Doç. Dr. Halis Ulaş ile İktisat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ayşen Uysal, Dr. Nuri Erkin Başer, Prof. Dr. Yeşim Edis Şahin, Doç. Dr. Seçkin Aydın, Araştırma Görevlilerinden Aydın Arı, Serap Sarıtaş, Dilek Karabulut, Güzel Sanatlar Fakültesi Öğretim Görevlisi Emel Yuvayapan'ın da bulunduğu 12 akademisyenin Rektörlük kararı ile açığa alınmasını protesto eden 1000'in üzerinde sağlık emekçisi rektörlüğe yürüdü.

Sağlık emekçileri, ertesi gün de 12.30'da Rektörlük önünde açıklama yapacak.

Pazar Tatili Çocuğumun Hakkı

1924'te kabul edilen Hafta Tatili Kanunu'nun kaldırılması üzerine beyaz yakalılardan oluşan Plaza Eylem Platformu İstanbul Unkapanı'nda 24 Haziran günü basın açıklaması yaptı.

İstanbul'da Çalışma Bakanlığı İstanbul İl Genel Müdürlüğü önünde 11.00'de toplanan beyaz yakalılar, kanunun kaldırılmasını protesto ederek "*hafta sonu tatilimizi yedirtmeyeceğiz*" dedi. Beyaz yakalılar, zeytinlikler kadar tatil hakkının da kökleri olduğunu vurguladı, bu kanunun kaldırılmasının bir "köksüzleştirme" olduğunu savundu.

Beyaz yakalılar, ortak tatil günü vurgusu yaptıkları açıklamada hafta sonu tatilinin toplumsal bir hak olduğunu söyledi, "*Kadim dinler kadar modern toplumsal yasalar da ortak hafta sonu tatilini yani çalışmanın istisna olduğu toplumsal bir günü, yedi günün yedincisini işçiye ve topluma ait bir hak ve bir zorunluluk olarak görmüştür*" dedi.

İş yasasında var olan 24 saatlik iznin, hafta sonu tatilinin yerine geçemeyeceğini vurgulayarak "*24 saat, gün doğumundan gün batımına insani, doğal ve toplumsal bir zamanı ifade etmez*" dediler. Hafta sonu tatilinin Cuma gününe alınacağına dair söylentilere de değindiler. Beyaz yakalılar, dini vecibenin hafta sonu tatiline ikame edilemeyeceğini hatırlatarak "*Hafta tatili mazeret günü değildir, toplum olmanın zorunlu koşullarından birisidir*" dediler.

Hafta sonu tatilinin başka yasalarda da düzenlendiğini, ancak iş kanunuyla "esnetildiğini" söyleyen beyaz yakalılar, "*Hafta tatilimizin günü bellidir: Her hafta sonu sinemaya gideceğiz, etkinliklere katılacağız, dostlarımızla buluşacağız, ailemize vakit ayıracağız. Biz toplumuz, yaşıyoruz, nefes alıyoruz. Hayatımızı size yedirtmeyiz*" dediler.

Beyaz yakalılar eylem sırasında "Pazar Tatilimizi Yedirtmeyiz", "Hafta Sonu Tatili Toplumsal Haktır", "İzin Değil, Lütuf Değil, Tatil", "Hafta Sonu Tatili Çocuklarımızın Hakkıdır", "Tatil Yoksa Niye Çalışayım?" dövizleri taşıyıp sloganlar attılar.

Kaldırılan Hafta Sonu Kanunu, Pazar gününü tatil ilan ederek 6 günden fazla çalışmayı yasaklıyordu. Bu kanunun yanı sıra "Ulusal Bayram ve Genel Tatiller Hakkında Kanun" da Cumartesi öğleden başlayarak Pazar gününü tatil ilan ediyor, ancak yaptırım öngörmüyor. Borçlar Kanunu ve 2003'te kabul edilen İş Kanunu hafta sonu tatilini esneterek fazla çalışmayı mümkün kılıyor.

Petkim'de Eylem Var

Petkim'de son bir yılda 70'e yakın işçi işten çıkartıldı. İlk işten atılanlar FETÖ bağlantısı ileri sürülerek çıkartılırken, son aylarda 24 işçi 25/2'den ihbarsız, tazminatsız işten atılmışlar. "İş yerinde güven ortamının kalmaması nedeniyle tarafınız ile çalışmak istemiyoruz" notu ile ayrılmışlar.

İşten atılan işçilerden Onur Ulu'yu 30. gününde Aliağa Meydanında eylem alanında ziyaret ettik. Onur Ulu eylemini her gün akşam 18.00'a kadar Petrol-İş in Aliağa şubesinin önünde, gece geç saatlere kadar da bu meydanda sürdürüyor.

19 Haziran'da TİS anlaşmazlığından greve başlayan işçiler de fabrikayı terk etmiyorlar ve sürekli saldırı altındalar. 21 Haziran günü de sendika yöneticileri fabrika önünde polis saldırısıyla göz altına alındı.

Bir süredir Petkim yönetimi işçilere tehdit mesajları atarak, yemek vermeyerek mücadelenin önünü kesmeye çalışıyor. Devrimci hukukçuların da saldırı sonrası yaptıkları ziyaretten aktardıklarından biliyoruz ki, sendikacılar gözaltından çıkarılarak patronla görüşmeye alınmışlar.

Akşam Petkim'e gittiğimizde ana kapının abluka altında olduğunu gördük. Gündüz gidenler gözlemlerini şöyle aktarıyorlar: *"Fabrika içine TOMA'lar yerleştirilmiş ve makineli tüfekli polisler konmuş vaziyette. Sohbet ettiğimiz işçiler, özellikle dün AKP'li vekillerin gelmesinden polisin özel bir güç bulduğunu, tüm işçilere saldırmak için özel bir çaba harcadıklarını belirttiler. Diz çökmeyeceklerini ve geri adım atmayacaklarını ifade ettiler."*

Süreci Onur Ulu'nun sözleriyle aktaralım.

"Patronlar TİS sürecini baltalamak için saldırıları başlattı. Atılacak işçiler listesinden herkesin haberi vardı. Ancak sendika OHAL sürecini göze alamadı ve bize sahip çıkmadı. Sendikanın bu direnişe sahip çıkmasını bekliyorum. Petkim'de iki bin kadrolu bin civarında taşeron işçi var. Sendikayı sendika yapan işçilerdir. Sendika yöneticileri tüm bu saldırılardan sonra geri çekilemez diye düşünüyorum. Bu süreçte her şey olabilir. Oyalama, sürece bırakma vb. Uluslararası destek de bence çok önemli. Bizim kazanmamız toplam işçi sınıfı mücadelesinin kazanımı olacaktır. İşçiler emekçiler bizi takip etsinler, destek olsunlar. Atılan işçiler tüm işçilere gözdağıdır. Güvencesiz çalışmanın, taşeron çalışmanın, iş cinayetlerinin bir parçası bu direniş. Bu direniş ile herkese bunları anlatıyorum. Aslında bunları anlatmanın bir aracı oldu diyebilirim. TİS sürecindeki arkadaşlar polis saldırısı karşısında yılmayacaklarını, korkmayacaklarını göstermeliler. Sendikamız köklü bir sendika. Bu saldırılara teslim olmayacağını göstermeli. Bu noktadan sonra direniş farklı bir boyut kazandı. Bundan bir adım gerisi yok."

Petkim önündeki grev gözcüsü, işyeri temsilcisi ve diğer işçiler özellikle bir kaç maddenin kendileri için önemli olduğunu vurguluyorlar;

1- Taşeronlaştırma ve geçici işçi çalıştırmaya son verilmeli

2 -Kıdem hakkı ve diğer hakları yönünden eski -yeni işçi ayrımı yapılmamalı

3-TİS'in 3 yılda bir yapılması bir dayatmadır. Kabul etmiyoruz.

Mücadele Birliği/İzmir

PETKİM'de İşçilere Polis Saldırısı Ve Gözaltı

İzmir Aliağa'daki Petrokimya Holding A.Ş (PETKİM) fabrikasında Türk-İş'e bağlı Petrol İş Sendikası üyesi işçiler, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 19 Haziran'da üretimi durdurup fabrikaya ürün giriş çıkışlarını da kapatarak eyleme geçmişti.

21 Haziran günü akşam saatlerinde işçilerin eylemi devam ederken, PETKİM patronunun içeriye mal yüklemek üzere kamyon sokmak istemesine işçiler engel oldu.

Bunun üzerine patron polis çağırdı. Çevik kuvvetin fabrikaya girmesi üzerine Petrol-İş sendikası yöneticileri ve temsilcileri kamyonların önüne geçti. İşçiler polisle karşı karşıya gelmesin diye işçilerin bahçede beklemesine karar verildi.

Sendikacılar kamyonların önünden çekilmek için, biri baştemsilci olmak üzere 4 temsilci hakkında verilen cezaların kaldırılmasını şart koştular. Polis yetkilileri, "Bunu yarın yapılacak görüşmede gündeme getirirsiniz" deyince sendikacı ve temsilciler çekilmedi. Bir süre fabrika kapısı önündeki gergin bekleyiş sürdü.

İşçiler, "Fabrikalar Boşaltılsın", "Biz Çocuklarımıza Onurlu Bir Gelecek Bırakacağız, Ya Siz" sloganları attı.

Polis kamyonların önünden çekilmeyen sendika temsilcilerine saldırdı. Saldırıda, Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı Ahmet Oktay'ın da aralarında bulunduğu 14 kişi gözaltına alındı. İşçiler eylemlerine devam edeceklerini belirttiler.

Polisin işçileri gözaltına almasıyla beraber işçilerin aileleri fabrikaya gelmeye başladı. Gözaltına alınan sendika temsilcileri, 22 Haziran günü öğle saatlerinde serbest bırakıldılar

DEMOKRASİ BİR BİLİNMEZ DEĞİLDİR!

AYBEL GÜN

Bazı kavramlar vardır ki kimin nasıl algıladığına göre değişmez. Ve yine bazı kavramlar vardır ki egemen sınıfların çıkarları uğruna anlamından o kadar saptırılır ki, sonunda karşınızda duran şeyin ne olduğunu 'çözebilen beri gelsin' dersiniz. 'Demokrasi'de olduğu gibi. Diyebiliriz ki demokrasi bu iğfale uğrayan kavramlar arasında en mağdur durumda olanıdır. Çünkü herkes demokrasi ister ama demokrasi nedir, bu demokrasi nasıl gelir, sınıflı bir toplumda herkese mi gelir arkadaş, dediğinizde her kafadan bir ses duyarsınız. Herkesin demokrasi anlayışı da kendine göredir! Bilimsel düşünüşün dışında hareket etmek bu kargaşanın nedenidir. Ama bilim farazi ya da keyfi algılardan değil, kimse tarafından çürütülemeyecek maddi gerçeklikten hareket eder. Dolayısıyla bu kargaşayı ortadan kaldırarak demokrasiye itibarını iade etmek de yine bilime, toplumsal gelişmenin bilimi olan bilimsel sosyalizme düşüyor.

Bilimsel sosyalizmin kurucuları olan Marx, Engels ve Lenin geçmiş ve gelecek toplumlardaki demokrasi sorununu da tüm yönleriyle ele alarak demokrasiyi 'kendine göre' olmaktan kurtarıp onun gerçek içeriğini ortaya koymuşlardır. Şimdi bu içeriği incelemeye başlayabiliriz.

Demokrasi kelime kökeni olarak yunanca demos'tan gelir. Demos halk anlamına gelir ve demokrasi kelimesi de halk yönetimini ifade eder. Ama halk da homojen bir bütün olmadığına göre, demokrasi azınlığın çoğunluğa tabi olduğu halk yönetimini anlamında kullanılır. İşte dananın kuyruğu da burada kopuyor. Sınıflı bir toplumda demeyelim de, direkt, sınıflı bir yapıya sahip kapitalist sistemde diyerek konuyu güncelleştirelim; halk yönetimi, azınlığın çoğunluğa tabiliği nasıl olur, ya da bunun mümkünü var mıdır, var ise nasıl vardır bu demokrasi?

"*Mantık ve tarih ile alay etmedikçe, ayrı ayrı sınıflar var olduğu sürece 'arı demokrasi'den değil, ama yalnızca sınıfsal demokrasiden söz edilebileceği açıktır. ("arı demokrasi"nin yalnızca ne sınıflar savaşımından ne de devletin niteliğinden herhangi bir şey anlayan bilirsiz bir formül olmakla kalmadığını, ama bomboş bir formül de olduğunu söyleyelim ayraç içinde, çünkü komünist toplumda, dönüşmüş ve bir alışkanlık durumuna gelmiş demokrasi sönecek, ama hiçbir zaman' arı' bir demokrasi olmayacaktır.*" Lenin.

Kapitalist sistem çıkarları birbirine zıt iki ana sınıftan oluşur. Burjuva sınıf ve işçi sınıfı. Burjuva sınıf tüm toplumsal üretim araçlarına sahip olarak işçi sınıfının artı değerine el koyar ve tüm toplumsal üretimi kendi serveti haline getirir. Tüm toplumsal üretim araçlarına sahip burjuva sınıf aynı zamanda toplum üzerindeki baskı aygıtı olan devlete de egemendir. Bu egemenliği de aslında en iyi devleti kendi yönetmiyor da yönetimi paylaşıyor görüntüsü vererek sağlar; oy hakkı, parlamento seçimleri vs. araçlarla. Genel oy, "Halkı parlamentoda yönetici sınıfın hangi üyesinin temsil edeceği ve ayaklar altına alacağını kararlaştıran" büyük bir kazık değil de halkın yönetime katılma aracıymış gibi bir yanılsama yaratır. En demokratik halinde bile kapitalist sistem işçi sınıfının artı değerinin burjuva sınıf tarafından gaspına dayanır. Kapitalist toplumun azınlığı olan burjuvazinin çoğunluğu olan işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimleri sömürmesine dayanır. Bu temel değişmediği koşulda, sınıflı bir sistem olduğu sürece bir halk yönetiminden, ortak bir sınıflar yönetiminden bahsedilemez. Kaldı ki çıkarları birbirine tamamen zıt bu iki temel sınıfın ortaklaşabileceği bir yönetim biçimi yoktur. Kapitalist sistemde burjuva sınıf yönetir ancak bu yönetimi herhangi bir iktidar kaybetme tehlikesine karşı korumak ve rahatça sömürüyü sağlamak için iktidarın bu sınıfsal yanını mümkün olduğunca gizler. Buna karşın burjuva sınıfın kendi içinde bir demokrasi de yok değildir. O hem kendini hem de çoğunluğu yönetir. Bu yanıyla kapitalist sistemde demokrasi yalnızca burjuvalar için vardır. Hayat onlara güzeldir.

Sınıflı bir toplumda tüm toplumun yönetime eşit olarak katılması olanaksızdır. Bu durum kapitalist iktidara son veren proletaryanın iktidarı için de geçerlidir. Sınıflı toplum yapısının ortadan kaldırılması için zorunlu bir süreç olan proletarya diktatörlüğü sürecinde, burjuva sınıfın sömürüsüne uğrayan tüm sınıflar o güne kadar hiçbir toplumsal sistemde görülmemiş bir özgürlük ve demokrasiyi yaşarken, burjuva sınıf da o güne kadar görmediği bir ağır bir baskı görecektir.'Eğer çoğunluk sizdeyse niye diktatörlük gereksiniyorsunuz' diyenler de çıkabilir. Bu soruya Marx'ın ve Engels'in verdiği cevabı verelim:

"*Gericilerde korku uyandırmaya yarar.*

Silahlı halkın burjuvaziye karşı otoritesini koruyup sürdürmesine yarar.

Proletaryanın düşmanlarını zorla bastırabilmesine yarar." (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky sf. 30)

Sömürücü sömürülene eşit olamaz. Halen sınıfların olduğu bir toplumda da tüm insanlara demokrasi olamaz. Ayrıca Lenin'in de belirttiği gibi sınıfların olmadığı bir toplumda da bugünkü demokrasi türü bir demokrasi olmayacaktır. "*Çünkü komünist toplumda, dönüşmüş ve bir alışkanlık durumuna gelmiş demokrasi sönecek, ama hiçbir zaman 'arı' bir demokrasi olmayacaktır.*" İşin bilimi bunu söylüyor. Peki! Madem kapitalist toplumda demokrasi bir hayal, Öyle ise demokrasi mücadelesi vermeyelim mi?

Burada başka bir önemli konuya daha değinelim. Tekelci kapitalizmin ve onun üst aşaması emperyalizmin genel eğilimi gericiliktir. Bu gericilik ezilen sınıfların demokrasi isteği ve mücadelesini de artırır aynı zamanda. Fakat bu demokrasi, kapitalizm içi bir sınıflar arası uzlaşı sağlama demokrasisi değildir. Hele hele seçim barajları insin biz de parlamentoda etkin olalım, anadilimizi de konuşabilelim, hükümetler istifa etsin biz de hep muhalefet olalım vs.vs. hiç değildir. Lenin söylesin;

"... Proletarya, zaferi ancak demokrasiyle, yani demokrasiyi tam olarak gerçekleştirerek, en kararlı biçimde formüle edilmiş demokratik talepleri hareketinin her adımıyla birleştirerek kazanabilir. Sosyalist devrimi ve kapitalizme karşı devrimci mücadeleyi, demokrasinin sorunlarından biriyle, bizim durumumuzda ulusal sorunla karşı karşıya koymak saçmalıktır. Tam tersine, kapitalizme karşı devrimci mücadeleyi tüm demokratik taleplere ilişkin devrimci program ve devrimci taktikle birleştirmek zorundayız: Cumhuriyet, milis, memurların halk tarafından seçilmesi, kadınlara hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin hakkı vs. Kapitalizm var oldukça, bütün bu talepler ancak istisnai olarak ve üstelik eksik ve kuşa çevrilmiş biçimde gerçekleştirilebilir. Gerçekleştirilmiş olan demokrasiye dayanarak, kapitalizmde demokrasinin eksikliğini teşhir ederek, kitlelerin sefaletini ortadan kaldırmanın ve hakeza tüm demokratik dönüşümlerin tam ve çok yönlü uygulanması için zorunlu bir zemin olarak kapitalizmin yıkılmasını, burjuvazinin mülksüzleştirilmesini talep ediyoruz. Bu önlemlerden bazılarına burjuvazi yıkılmadan önce, bazılarına burjuvazi yıkılırken, bazılarına ise burjuvazi yıkıldıktan sonra başlanacaktır." Seçme Eserler Cilt 5-321sf.

Lenin'in demokrasi talepleri bunlar. Cumhuriyet, milis, memurların halk tarafından seçilmesi, kadınlara hak eşitliği, uluslara kendi kaderini tayın hakkı vs… Şimdi bile, "milis de demokrasi talebi olur mu" diyenleri duyar gibiyim. İşte bu sakatlanmış, burjuvazinin iğfaline uğramış 'demokrasi' kafasını bir kenara atıp, hangi sınıfın demokrasisini istediğimizi bilelim. Demokrasiye itibarını iade edelim.

GÜNEY KÜRDİSTAN'IN BAĞIMSIZLIK REFERANDUMUNDA İŞÇİ SINIFININ POLİTİKASI NE OLMALIDIR?

Komünistlerin izlemesi gereken politikanın ana çizgileri;

1.Referandum Kürdistan'ın kendi kurumları tarafından düzenleniyor. Bu, doğru olandır. Daha doğrusu olması gerekendir. Ezilen bir ulus olan Kürt ulusu ayrılma hakkını kendisi düzenleyebilir.

2.Burada sorun, Kürt halkının kendi iradesini, kendisinin kullanacağı özgür ortamın oluşturulmasıdır. Ezilen bir ulus ancak özgür bir ortamda iradesini ortaya koyabilir.

Güney Kürdistan'da özgür bir ortamın oluştuğundan söz edilebilir mi? Kürt halkının kendi iradesini özgürce kullanabileceği tam özgür bir ortam, ancak emperyalizmin egemenliğine son verildiği, bölgedeki ilhakçı devletlerin ve bölgedeki tüm gerici devletlerin baskısı ve kuşatmasının ortadan kalktığı koşullarda gerçekleşebilir.

Fakat Güney Kürdistan, tüm bu koşulların oluşmasını beklemeden doğmuş olan sınırlı serbest hareket etme ortamından yararlanarak ve kendi kurumlarınca yapılan bir referandumda, bağımsız bir Kürdistan yönünde kendi iradesini ortaya koyabilir. Fırtınalı bir ortama rağmen, bağımsızlık yönünde adımlar atılabilir.

3.Güney Kürdistan, referandumda bağımsız Kürdistan'a evet diyebilir. Böyle bir sonuç çıkabilir. Somut durum da bunu gösteriyor.

Referandumda bağımsızlık kararının çıkmasıyla, Güney Kürdistan fiilen ve devletler sistemi açısından hemen bağımsız olması beklenmemeli. Bağımsızlık referandumundan, gerçekleşmiş bağımsızlığa giden daha uzun bir yol var. Bu da bugüne gelene kadar olduğu gibi; uzun, sancılı, engelli, sert bir süreç alacaktır.

4.Türkiye işçi sınıfının ve komünistlerin bu sorunda, politikası ne olmalıdır?

Proletarya enternasyonalizmi görüşüne sahip gerçek, devrimci komünistler olarak, onyıllardır, Kürt ulusunun (Kürdistan'ın) ulusal kendi kaderini tayin hakkını savunuyoruz. Bu yönde ısrarlı, ilkeli bir ajitasyon çalışması yaptık.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, politik bir haktır. Ezilen ulusun, bağımsız devlet kurma hakkı da içinde olmak üzere kendi geleceğini kendisinin belirlemesidir. Kürt ulusu, kendi üzerinde, politik tasarruf hakkına sahiptir. Bu hakkı, ezilen ulus yalnızca kendisi kullanabilir.

Ulusal kendi kaderini tayin hakkı, bugün Güney Kürdistan'da karşımıza somut olarak çıkmıştır. Güney Kürdistan'ın (Başur) ayrılma yönünde referanduma gideceği bir süreçte, politikamızı somut olarak ortaya koymalıyız.

Somut bir durum karşısında politika belirlerken Leninist ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesini temel alıyoruz. Nasıl ki Rojava Devrimini sonuna kadar desteklediysek aynı anlayıştan hareketle Güney Kürdistan'ın bağımsızlık referandumunu ve Kürdistan'ın ayrılma hakkını kullanması yönündeki adımlarını destekliyoruz.

5.Bir ulusun kendi geleceğini belirleme hakkıyla, ulusal hareketin yöneticilerinin durumunu birbirine karıştırmamalıyız.

Güney Kürdistan'ın bağımsızlık yolunda attığı adımlar ve bağımsız olması, bölgedeki ilhakçı, ezen ve egemen ulusların ve bölgedeki tüm gerici devletlerin, bölgedeki egemenliğine karşı demokratik bir adımdır.

Rojava Devriminin tüm bölge üzerindeki devrimci ve demokratik etkisiyle birlikte, Başur'un bağımsızlık adımları yaratacağı demokratik ortamla birlikte, bölgede ileri sonuçlar yaratır. Güney Kürdistan yönetiminin emperyalizm ve bölgenin gerici devletleriyle girdiği işbirliği, onların işbirlikçi karakteri; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınması önünde engel oluşturmamalı.

6.Kürt halkının ulusal sınıfsal (toplumsal) kurtuluşu iç içe geçmiştir. Kürt halkının özgürlüğe kavuşması, toplumsal kurtuluşa vardırılmalıdır. Kürdistan emekçilerinin gerçek kurtuluşu sosyalizmdedir. Tekrar başka ulusların egemenliğine girmemenin, bağımlı duruma düşmemenin tek yolu sosyalizme geçmektir. Sosyalizme işçi sınıfının önderliğinde geçilir.

7.Tüm Kürdistan parçalarının bir araya gelmesi birleşik Sosyalist Kürdistan hedefiyle bağıntılı olarak ele alınmalıdır.

Katliamın 24. Yılında Sivas'ta

Sivas Katliamının üzerinden tam 24 yıl geçti. Sorumlular hala cezasız ve Madımak hala "Utanç Müzesi" olmadı.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da binlerce insan Sivas'a Madımak Oteli'ne, yitirdikleri canlarını anmak için toplandı.

Bir çok ilden yola çıkanların Sivas Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı'nda toplanmasıyla başlayan yürüyüş, Madımak Oteli'ne kadar sürdü.

Başta Alevi Kültür Dernekleri olmak üzere bir çok dernek, siyasi parti ve KESK de yürüyüşe katıldı.

Saat 11.00'gibi başlayan yürüyüşte kortejler oluşturuldu ve sloganlar ajitasyon konuşmaları Madımak Oteli'ne kadar sürdü. Uzun yürüyüş güzergahında sık sık "Katil Devlet Hesap Verecek", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

Madımak Oteli önüne gelindiğinde ise etkinlik kapsamında Alevi Dernekleri temsilcileri konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda 24 yıldır suçluları belli olmasına rağmen hala kimsenin ceza almadığına, mücadelenin suçlular cezasını çekene kadar devam edeceği belirtildi.

Otel önünde semah gösterisi gerçekleşti ve katılımcı kurumların adları sayılarak teşekkür edilmesiyle anma sona erdi.

Ankara'da 2 Temmuz Sivas Katliamı Anması

İzmir'de 2 Temmuz Sivas Katliamı Anması

Sivas'ın 24. Yılında Özgür Bir Dünya İçin Örgütlenme Çağrısı

2 Temmuz 1993 yılında Sivas'ta Madımak Oteli'nin dinci-faşistlerce yakılması nedeniyle yaşamını yitiren aralarında aydın, sanatçı ve konukların bulunduğu 35 can yaşamını yitirmişti.

Alevi ve Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı emekçi semtlerinden biri olan Sarıgazi'de halk, Sivas katliamının 24. Yılında yine kitlesel olarak yürüyüş yaparak katliamı lanetledi.

Sivas Katliamı anması için hem çağrı hem de gazete dağıtımı yapan Mücadele Birliği okuru 7 kişi, polis tarafından durdurularak GBT yapıldı sonra ifadeleri alınacağı gerekçesiyle gözaltına alındılar.

Yürüyüş için buluşma saati olan 17.00'ye doğru buluşma yeri olan Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanma başlarken, yürüyüşün yapılacağı Demokrasi Caddesi'nde sık sık akrep ve tomalarla geçit düzenleyen polis, sivil beyaz araçlarla da okul çevresi ve cadde üzerinde tur attı. Yürüyüş saati öncesinde çevik kuvvet, yunutlar ve kar maskeli özel harekat timleri okul önünde toplandı. Cadde üzerinde ise sık sık içinde kar maskeli özel harekat timlerinin olduğu akrepler geçişlerine devam etti.

Sivas Katilamını protesto eden gruplar halinde toplanan Sarıgazi halkı, üzerinde yaşamını yitirenlerin fotoğrafının olduğu "2 Temmuz 1993 Sivas Unutmadık Unutturmayacağız Sarıgazi Halkı" pankartı açtı. Aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu çok sayıda devrimci örgüt, Alevi örgütleri, siyasi parti ve demokratik kitle örgütleri de Sivas Katliamı, Nuriye ve Semih, KHK'ler ile ihraç edilen emekçiler, yıkılmak istenen Sur ve Kürt halkına yönelik saldırıları protesto eden dövizler taşıdı.

Yürüyüş boyunca "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Katil devlet Hesap Verecek", "Sivas'ın Işığı Sönmeyecek", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Faşizm Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı. Katliamda yaşamını yitirenlerin isimleri söylenerek "Yaşıyor, Unutmadık" denildi. Eylemde Nuriye ve Semih ve yıkılmak istene Sur için de sloganlara yer verildi.

Demokrasi Caddesi'nde yapılan yürüyüşte polis Kaymakamlık önüne gelince kitleyi ara sokağa yönlendirdi. Kitle sloganlarını daha gür bir şekilde atarak ara sokaklardan Festival Alanına yürüdü.

Festival alanında şiirler eşliğinde saygı duruşunun ardından basın açıklaması yapıldı. Sarıgazi halkı adına yapılan açıklamada 24 yıl önce tekbir getirerek yürüyüşe geçen güruhun, önce kültür merkezine ardından Madımak Oteli'ne saldırdığı söylenerek "*Bunlar ABD'nn sosyalizme karşı kurduğu yeşil kuşak projesinin öğrencileridir. Komünizmle Mücadele Dernekleri'nin militanlarıdır. Bunlar 6. Filo'yu kıble kabul edip namaz kılan, 6. Filo'yu protesto eden üniversite öğrencilerine silahlarla, satırlarla saldıran bıçak ve sopalarla saldırıp öldüren işbirlikçilerdir. Bunlar 12 Eylül sonrası büyümeleri için tüm imkanların önlerine serildiği cemaatlerdir, tarikatlardır. Afganistan'da, Çeçenistan'da, Balkanlar'da, Ortadoğu'da insanları yok eden cihatçılardır*" denilen açıklamada Sivas katliamında devletin cumhurbaşkanından başbakanına, valisinden, polisine, jandarmasına kadar tüm kurumların bilgisi olmasına rağmen, dinci gerici faşistlerin durdurulmadığı ve belediye hopörlerinden "Gazanız Mübarek Olsun" anonsu yapıldığı ve sonraki açıklamalarda bu katliamın devletin bir organizasyonu olduğunun netleştiği ifade edildi.

Sivas katliamının bu topraklarda halkların özgürce yaşama iradesine karşı yapıldığı ifade edilerek, öncesinde yaşanan Dersim, Maraş, Çorum katliamları hatırlatıldı. Halklar özgürce yaşama mücadelesini sürdürdükçe, "*Biz varız*" dedikçe devletin de halklardan korkusunun devam ettiği ifade edilen açıklamada "*Halkların mücadelesini boğmak istemekte ve bunun bir aracı olarak katliamları devreye sokmaktadır. Tıpkı 10 Ekim'de Ankara Garı önünde canlarımızı katlettikleri gibi, tıpkı direnen Kürt halkının şehirlerini yıktıkları gibi. Ama direnmek, yaşamının diğer adıdır. Bugün direnen kesimler, baskıya, tutuklamalara, katliam tehditlerine rağmen karanlığa ışık tutuyor*" denildi.

Tuzluçayır'da denenen Cami-Cemevi projelerini geri püskürten Alevi halkının mücadelesi de hatırlatılarak, "*Emperyalizme karşı Ortadoğu'da direnen halklar, bölgede yaratılan karanlığa ışık olmuşlardır. İnsanca ve onurlu bir yaşam için mücadele eden Nuriye, Semih ve Yüksel direnişçileri, Kemal amcanın oğlunun kemiklerine kavuşmak için verdiği mücadele, 'Bize duvar gerekmez' diyerek parklarda bahçelerde eğitim veren ihraç edilen akademisyenler, kazanılmış haklarına sahip çıkmak için direnen işçiler, IŞİD kampı kurulmasına karşı Maraş Terolar'da gece gündüz nöbet tutan Alevi kadınlar, karanlığın üstüne yürüyenlerdir*" denildi.

"Adalet" talebine de vurgu yapılarak kentlerin yıkımları ve doğa katliamına, referandum protesto eylemlerine de değinilen açıklamada, başka bir yaşam isteyen herkesin kendi hikayesini yazdığı bir Gezi ayaklanmasının yaşandığı hatırlatıldı.

Hep birlikte mücadele edileceği ifade edilen açıklama, "*Her halkın kendi dilinde türkülerini söylediği, adil ve özgür yarınlar ancak halkın işçi ve emekçilerin örgütlü ortak mücadelesiyle mümkündür. Bunun için Hayır'larımızı büyütmeye devam etmek bulunduğumuz her alanda mahallelerde, işyerlerinde, okullarda, fabrikalarda örgütlenmek gerekir*" denilerek bitirildi.

Eylem basın açıklamasının ardından semah ekibinin gösterisiyle sonlandırıldı.

Aysunumuzu Ayışığında Andık

26 Haziran 2001'de zindanlarda Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen yoldaşımız Aysun Bozdoğan'ı Şişli Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde andık.

19.00'da anma Aysun şahsında ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı. Ardından genç bir kadın öğrenci onu anlattığı yazısını okudu, "*Aysun'un mücadelesini sürdüreceğiz*" dedi. Söz, yoldaşlarına bırakıldı.

Etkinlik ölümsüzleşen leninist kadınları anlatan Daima kitabından bölümler okunması ile sürdü.

Aysun'un günlüğünden pasajlar okundu, yazdığı mektuplar ve ona yazılan mektuplar paylaşıldı. Ölümünün ardından yazılanlar ve zindanlarda yoldaşlarının yazdıkları okundu. Ve şiirler... Aysun'un yazdıkları ve Aysun'a yazılanlar...

Duygularını anlatıyor Aysun, "*Bizler 21. yüzyılın spartaküsleriyiz*" diyor, "*Geleceğe bir şeyler bırakmak zor, ama zorunlu bir sorumluluk*" diyor, 96'da Ölüm Orucu savaşçılarına ne kadar özendiğini anlatıyor ve bugün o duyguları anladığını anlatıyor, sanat merkezinde çalışırken hissettiklerini anlatıyor. Doğum günü kutlaması ve 26. yaşına Ölüm Orucu eylemi içinde girdiğini neşeli satırlarıyla anlatışı…

Ölümsüzleşmesinin ardından yoldaşlarının yazdıkları okunuyor, "*Yasını tutmayacağız onların, böyle kahramanlara sahip olmanın verdiği onur ve gururla yürüyeceğiz*", "*Güveninize ve sevdanıza layık olacağız*", "*sizin bilincinizi, sizin sevdanızı kuşanacağız*" deniliyor. Mektuplar ve şiirler okunuyor, yoldaşları şiirler okuyor ve onun için hissettiklerini anlatıyor.

Ve durumu ağırlaştığında hastaneye kaldırılan Aysun ile aynı odada kalan Ölüm Orucu savaşçısı Çiğdem Kırkoç'un annesinin yazdığı mektup okunuyor. Kızının refakatçisi olan ananın satırlarında Aysunumuzun son günlerine tanık oluyoruz. Zorla müdahale edilişini, durumunun ağırlaşmasını, kendine geldiğinde serumu çıkarıp atmasını, bilincini kaybetse bile sürekli "hayır" diyerek müdahaleyi reddedişini, ailesine olan özlemini ve ananın engel olmaya çalışmasına rağmen 2. bir müdahaleye dayanamayarak ölümsüzleşmesini…

Her bir yoldaşının okuduğu ya da Aysun'la ilgili anlattıkları duygusallığı her defa daha artırdı.

Verilen kısa bir aranın ardından Aysun'un sevdiği türküler söylenerek anma sona erdirildi.

"Yürüyüşümüzden Vazgeçmiyoruz"

25. Onur Haftası içinde LGBTİ tarafından yapılmak istenen 15. Onur Yürüyüşü, Taksim'de polisin saldırısı ile karşılandı.

Yürüyüşe saatler kala Taksim civarında yoğun güvenlik önlemi alan polis yüzlerce kişiyi GBT'den geçirdikten sonra Taksim Meydanı ve İstiklal Caddesi'ne aldı, İstiklal Caddesi'ne çıkan tüm sokaklar kapatıldı.

Polisin bütün engellemelerine rağmen İstiklal Caddesi'ne çıkan farklı noktalarda bir araya gelen LGBTİ bireyleri, sloganlar ile polisin tavrını protesto etti. Bir grup sivil faşist LGBTİ bireyleri arasına girerek saldırınca LGBTİ bireyler de karşılık verdi. Bu provokasyon üzerine polis köpekler ve plastik mermilerle saldırıya geçti. Saldırgan gruptan ve LGBTİ bireylerin gözaltına alınmasının ardından polisler sokaklarda grup grup toplanan LGBTİ bireyi gözaltına aldı, gazetecileri de çekim yapmamaları için uyararak plastik mermi sıktı.

İstiklal Caddesi'nde polisin izin vermemesi üzerine LGBTİ bireyleri bu defa Cihangir'de bulunan Firuzağa Kahvesi yanında toplanmaya başladı. Polis burada da saldırarak çok sayıda kişiyi gözaltına aldı, gözaltılara tepki gösterenlere de müdahale etti.

Cihangir'de bir araya gelen LGBTİ bireyleri "Alışın Buradayız" pankartı açarak basın açıklaması yaptı.

"V*aliliğin yasak açıklamasında gösterdiği nedenler, tam da bizim bu yürüyüşü yapma sebeplerimizdir. Evet yaptığımız çağrıya 'toplumun farklı kesimlerinden çok ciddi tepki gösterildiği görülmektedir', ancak 12 yıl boyunca coşkuyla gerçekleşen barışçıl bir yürüyüşe tepki gösterilmesinin asıl nedeni nefrettir. Bu bahsedilen kesimlerin başlattığı linç ve savurduğu tehditler, 'ciddi bir tepki' değil, kamuya karşı işlenmiş bir suçtur. Toplumun farklı kesimleri tepki göstermiştir, toplumun kendisi ise haftalardır bu yürüyüşe katılmayı beklemektedir. İstanbul Valiliği verdiği yasak kararıyla toplumun değil, suçluların yanında durduğunu göstermiştir*" denilerek yürüyüşün yasaklanması protesto edildi.

Açıklama, "B*izler korkmuyoruz, bizler buradayız, bizler değişmeyeceğiz. Siz korkuyorsunuz, siz değişecek, siz alışacaksınız. Bizler 12 yıl boyunca bu caddeyi gökkuşağı renklerine boyadık, özgürlüğün sözünü söyledik, beraber yaşamanın, yürümenin güzelliğini tüm dünyaya gösterdik. Yine buradayız, şimdi de onurumuz için kararlılıkla mücadele edeceğimizi gösteriyoruz*" denilerek sona erdi.

8. Trans Onur Haftası Başladı

İstanbul LGBTİ Dayanışma Derneği tarafından her yıl düzenlenen Trans Onur 26 Haziran günü başladı. Etkinlikler bu yıl 8. kez düzenleniyor.

Her yıl bir temanın işlendiği etkinliklerde Tans Onur Haftası'nın bu seneki teması "Göç" olarak belirlendi.

26 Haziran-2 Temmuz 2017 tarihleri arasında düzenlenecek olan Trans Onur Haftası'nın etkinliklerindeki sloganı ise "Göç: Sınırları Yıkıyoruz, Kimse Nedensiz Kaçmaz" olarak belirlendi.

Trans Onur Haftası, hafta boyunca "Stensil (şablon ile boyama)", "Homo-transfobik saldırılara karşı selfdefans" gibi atölyeler ve "Başkanlık/devlet yeniden yapılandırılırken kadın ve LGBTİ+'lar", "Hapiste LGBTİ+ forumu" gibi çeşitli etkinliklere yer verilecek.

Trans Onur Haftası etkinliklerinin, 2 Temmuz Pazar günü saat 17.00'da İstiklal Caddesi'nde transların sorunlarına dikkat çekmek için düzenlenecek olan 8. Trans Onur Yürüyüşü ile sona ereceği belirtildi.

2 Temmuz günü yapılması planlanan Trans Onur Yürüyüşü öncesi polis Gezi Parkı başta olmak üzere Taksim'i, İstiklal Caddesi'ni abluka altına aldı. Polisin kimsenin toplanmasına izin vermemesi üzerine Pangaltı'da basın açıklaması yapıldı. Eylemcilerin Harbiyeye soğru yürüyüşe geçmesi ise polis saldırısıyla karşılandı, 7 kişi gözaltına alındı.

ÇINGI

Sevgili Okur,

Sarı-sıcak günlerdeyiz... Temmuz sıcağı kavuruyor her yanı... Bu sıcak günlerden, 36. sayımızla merhaba diyoruz sizlere... Yoğun geçen bir baharı ardımızda bıraktık.

Kültüre, sanata, doğaya, bilime, insana düşman bir sistemin ardarda gelen saldırılarıyla geçti bugünler. Saldırılara karşı sessiz kalmadık. Teslim almaya çalıştılar tüm bir toplumu, teslim olmadık. Kolumuzu kanadımızı kırmak istediler, televizyonlarımızı, derneklerimizi, gazetelerimizi kapattılar. Bizler yeni yollar bulduk, yeni dernekler açtık, yeni gazeteler çıkardık.

Mücadelenin alanı olan sokaklar bizim dedik ve hiç terketmedik sokağı. KHK'larla binlerce insanı işlerinden attılar, açlıkla terbiye etmeye kalktılar. Açlık mı bizi korkutacak diyenler meydanlardan seslerini yükselttiler, bedenlerini açlığa yatırdılar "işimi geri istiyorum" diyerek.

100. yılında bir kez daha Ekim Devrimi ve Sanat başlıklı dosyamızı bulacaksınız yeni sayımızda.

Ekim'in ışığının bugünümüzü ve geleceğimizi aydınlatması dileğiyle...

Genç Karl Marx filmi üzerine yazılar okuyacaksınız... Faşizme Karşı Savaşan Sovyet Afişleri çıkacak karşınıza... Denizleri, İboları bulacaksınız öykülerde, şiirlerde... LMK güldürmek için Gezinin Çapulcu Delisi ile bekliyor olacak sizi... Çizgi roman Daima'yı yeni bölümü ile her zamanki yerinde bulacaksınız.

Kısacası, 36. sayımız, yaşamın ve kavganın soluğunu ulaştırmak için şiirler, öyküler, çizgi romanlar, karikatürlerle sizlerle...

İyi okumalar...

Sabırsızlık Zamanı

Faşizmin her geçen gün baskılarını arttırdığı şu günlerde, gençliğin politik sanatsal gelişimi açısından yine gençliğin bütün çalışmalarını yaptığı bir fanzin çalışması bu.

Antakyalı gençlerin kendilerini geliştirmek için bir araya gelerek çıkardıkları bu süreli yayını mutlaka takip etmelisiniz.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 28 / 5 - 19 Temmuz 2017 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Deniz ERCAN / Adres: İskenderpaşa Mah. / Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Deniz ERCAN / Baskı Yeri: Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.kat N:366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi.com info@mucadelebirligi.com
www.facebook.com/mbirligi mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mbirligi mucadelebirligi@hotmail.com

Venezuela Büyükelçiliğinden Açıklama:

"BİRLİK, MÜCADELE, SAVAŞ VE ZAFER!"

"*Venezuela Bolivar Cumhuriyeti Büyükelçisi olarak sizi dostlukla selamlıyor ve bu vesile ile emperyalizme karşı çok kutuplu ve sosyalist bir dünya yaratmak adına verdiğimiz savaşta göstermiş olduğunuz daimi dayanışma ve işbirliğine binaen size, 27 Haziran 2017 tarihinde, Venezuela Bolivar Cumhuriyeti Anayasa Mahkemesi'nin bombalanması ile alakalı olarak yayımlanan bildiriyi iletmekten şeref duyarım*" diyen Venezuela Bolivar Cumhuriyeti Büyükelçiliğinin açıklamasını paylaşıyoruz:

"Venezuela Bolivar Cumhuriyeti Hükümeti, 27 Haziran Salı günü öğle saatlerinde her ikisi de Karakas'ta bulunan İçişleri, Adalet ve Barış Bakanlığı ve Yüksek Adalet Mahkemesi yerleşkelerine karşı Venezuela Bolivar Cumhuriyeti Anayasası ve kurumlarına karşı artan darbeci girişimlerin bir parçası olarak vuku bulan silahlı saldırılar hakkında Venezuela Halkını ve dünyadaki bütün kardeş halkları bilgilendirir.

Her iki saldırı da Bilim, Ceza ve Suç Araştırmaları Teşkilatı (CICPC) Hava Ulaştırma Bölüğü'ne bağlı bulunan Oscar Alberto Perez'in, müfettiş kimliğinden istifade ederek Karakas, La Carlota' da bulunan General Francisco de Miranda Havaalanı'ndan çaldığı CICPC 02 numaralı, 105 model bir Airbus Bolkow helikopterinden gerçekleştirilmiştir.

Komplocu şahıs, çaldığı helikopterle Urdaneta Bulvarı'nda bulunan İçişleri, Adalet ve Barış Bakanlığı'nın çevresinde alçak uçuş gerçekleştirmiş ve Ulusal Gazetecilik Günü nedeniyle bir araya gelen bir grup gazeteci bakanlık binasının terasında kutlama gerçekleştirirken binaya 15 kez ateş açmıştır. Saldırı esnasında 80 civarında kişi olay yerinde bulunmaktaydı,

Buradaki saldırı sonrasında helikopter Yüksek Adalet Mahkemesi'ne yönelmiştir. Anayasa Mahkemesi'ne bağlı en yetkili mahkeme'nin hakimleri toplantı halinde ve çalışanlar ofislerinde işbaşındayken, bu kişilere ateş açılmış ve içlerinden biri patlamayıp etkisiz hale getirilen, Kolombiya menşeili İsrail üretimi olan en az 4 el bombası fırlatılmıştır. Atılan bombalardan ikisi yerleşkede nöbet görevini yerine getiren Bolivarcı Ulusal Muhafız Birliği (GNB) görevlilerini hedef almıştır. Koruma görevlilerinin ani tepkisi büyük bir trajedinin önüne geçmiştir.

Bu olayın gerçek faillerinin, CIA, Amerika Birleşik Devletleri Karakas Büyükelçiliği ve yakın bir tarihte herkesin önünde ClA ile olan bağlantılarını itiraf eden eski İçişleri Bakanı ile olan bağları incelenmektedir.

Bolivar Hükümeti'nin, yabancı hükümet ve güçlerin destek verdiği, Venezuela sağının aşırı uçlarının öncülük ettiği bu saldırgan kalkışma kapsamında meydan gelen terörist saldırılarla çevresi sarılmak istenmektedir.

Venezuela Silahlı Kuvvetleri (FANB) ve Devlet Güvenlik güçleri bu olayların faillerini ve saldırıda kullanılan helikopteri tekrar ele geçirmek için müdahaleye hazır durumdadır.

Faillerin bulunduğu yerlerin tespiti ile ilgili destek sağlayabilecek kişilerin 911 telefon numarası üzerinden yetkililerle iletişime geçmesi rica olunur.

Bolivarcı Hükümet, Demokratik Birlik Masası (Mesa de la Unidad Democratica) adı altında koalisyon halinde bulunan siyasi partileri, Kilise Düzeni'ni ve Venezuela Toplumunun diğer bileşenlerini bu olayları kararlı bir şekilde kınamaya ve şiddetin her türüyle arasına sınır koymaya çağırmaktadır,

Bolivarcı Hükümet Venezuela Halkını ülkedeki anayasal düzeni bozmaya çalışan ve siyasi ekonomik hırslarını gerçekleştirmek uğruna bir an bile tereddüt etmeyeceğini göstermiş olan darbeci eğilime karşı dikkatli olmaya çağırır.

Bu saldırılardan hiç biri, ne Kurucu Meclis Seçim Süresi'nin başlatılmasını durdurabilir, ne de 30 Temmuz tarihinde Ulusal Kurucu Meclis milletvekillerini seçmek üzere sandıklara gidecek Venezuela Halkının oy kullanma hakkını elinden alabilir.

Bugün Ulusal Gazetecilik Ödül Töreni'ne liderlik edecek Venezuela Bolivar Cumhuriyeti Anayasal Devlet Başkanı Nicolas Maduro Moros, Venezuela Halkının güvenliği ve huzurunu savunmak adına sorumlusu olduğu hükümete gerekli adımların atılması hususunda önderlik etmektedir.

Komutan Hugo Chavez'in sözleri bugün hiç olmadığı kadar geçerliliğini korumaktadır:

Birlik, Mücadele, Savaş ve Zafer!"

RSDİP MERKEZ KOMİTESİNE

Bu satırlar [elinize] çok geç varmış olabilir, çünkü olaylar bazen gerçekten baş döndürücü bir çabukluk ile gelişiyor. Bu satırları 30 Ağustos Çarşamba günü yazıyorum. Alacak olanlar, bunu, 2 Eylül Cuma gününden önce okumayacaklar. Ne olursa olsun, gene de ödevimin aşağıdakileri yazmak olduğuna inanıyorum.

Kornilov ayaklanması hiç beklenmedik (böyle bir anda ve böyle bir biçim altında beklenmedik) bir şey ve denebilir ki, olayların akışında baş döndürücü bir dönüm noktası oluşturuyor.

Beklenmedik her dönüm noktası gibi, bu da, taktikte, bir gözden geçirme ve bir değişiklik gerektiriyor. Ve, her gözden geçirmede olduğu gibi, ilkelerden ayrılmamak için aşırı derecede sakınımlı olmak gerekir.

Ulusal savunma görüşünü (Volodarski gibi) kabul etmeye değin, ya da sosyalist-devrimciler ile blok kurmaya değin. Geçici Hükümeti desteklemeye değin (öbür bolşevikler gibi) gitmek, öyle sanıyorum ki, ilkelerden ayrılmayı göstermektedir. Son derece yanlıştır, ilkelere aldırmamaktır bu. Biz, ancak, iktidarın proletarya tarafından alınmasından sonra, barışı önerdikten sonra, gizli antlaşmaların geçersizliğini ilân ettikten ve bankalar ile her türlü bağı koparıp attıktan sonra, ulusal savunma yandaşları olacağız.

Ama yalnızca sonra. Bizi ne Riga'nın alınışı, ne de Petrograd'ın alınışı, ulusal savunma yandaşı yapacaktır. (Bunu Volodarski'ye okutmanızı önemle rica ederim.) O zamana değin, biz proleter devrimden yanayız, savaşa karşıyız, ulusal savunmadan yana değiliz.

Şimdi bile, Kerenski hükümetini desteklememeliyiz. Bu, ilkesizlik olurdu. Nasıl, diye sorulacak bize, yani Kornilov'a karşı savaşmak gerekmez mi? Elbette ki gerekir! Ama bu bir tek ve aynı şey değil; ikisi arasında bir sınır var; ve bazı bolşevikler, "uzlaşma eğilimi"ne boyun eğerek, ve olayların dalgasına kapılıp sürüklenerek, bu sınırı aşıyorlar. Kerenski birlikleri gibi, Kornilov'a karşı biz de savaşıyoruz ve savaşmaya devam edeceğiz; ama Kerenski'yi desteklemiyor, tersine, güçsüzlüğünü ortaya koyuyoruz. Burada bir ayrım var; oldukça ince, ama adamakıllı özsel, ve unutulmaması gereken bir ayrım.

Peki Kornilov ayaklanmasından sonra taktiğimizdeki değişiklik neye dayanır?

Kerenski'ye karşı savaşımımızın biçimini değiştirmemize.

Ona karşı düşmanlığımızı hiç mi hiç azaltmaksızın, ona karşı söylemiş bulunduğumuz sözlerden hiç birini geri almaksızın, onu devirmekten vazgeçmeksizin, şöyle diyoruz: anın özelliğini hesaba katmak gerekir, onu hemen devirmeye çalışmayacağız, biz şimdi onunla bir başka biçimde ve daha açıkçası (Kornilov ile savaşan) halkın gözüne Kerenski'nin güçsüzlük ve duraksamalarını göstererek savaşacağız. Bunu daha önce de yapıyorduk. Ama şimdi başlıca iş bu oldu: değişiklik işte buna dayanıyor.

Değişiklik, Kerenski'ye: Milyukov'u tutukla, Petrograd işçilerini silahlandır, Kronştad, Viborg ve Helsingfors birliklerini Petrograd'a çağır, devlet Dumasını dağıt, Rodziyanko'yu tutukla, büyük toprak sahiplerinin çiftliklerinin köylülere geçmesini yasallaştır, buğday ve fabrikalar üzerinde işçi denetimini kur, vb., vb. diyerek, "kısmî istemler" denebilecek şeyler için ajitasyonun pekiştirilmesini şimdi birinci plana koymaya da dayanır. Ve biz, bu istemleri, yalnızca Kerenski'ye değil, Kerenski'den de çok Kornilov'a karşı savaşım içine sürüklemiş işçilere, askerlere ve köylülere sunmalıyız. Onları daha öteye sürüklemek, Kornilov'dan yana çıkmış general ve subayların pestilini çıkarmaya özendirmek, toprağın köylülere hemen verilmesini istemeleri için direnmek, onlara Rodziyanko ve Milyukov'un tutuklanması, devlet Dumasının dağıtılması, Reç ve öbür burjuva gazetelerin kapatılması ve mahkemeye verilmeleri zorunluluğunu telkin etmek gerekir. Özellikle "sol" sosyalist-devrimcileri bu yola itelemek önemlidir.

İktidarın proletarya tarafından fethi amacımızdan uzaklaşmış bulunduğumuzu sanmak haksızlık olur. Hayır. Bu amacımıza, doğru çizgi biçiminde değil, ama dolaylı yoldan, büyük ölçüde yaklaşmış bulunuyoruz. Ve, bir an bile yitirmeksizin, hem de Kornilov'a karşı etkin, en yüksek derecede etkin ve gerçekten devrimci bir savaşım isteyerek, Kerenski'ye karşı dolaysız ajitasyondan çok dolaylı ajitasyon yapmak gerekir. Yalnızca bu savaşımın gelişmesi bizi iktidara götürebilir: ajitasyon yaparken (olayların, yarından başlayarak, bizi iktidara götürebileceklerini ve iktidarı aldıktan sonra artık onu bırakmayacağımızı adamakıllı bilsek de) bundan pek söz etmemek gerekir. Benim fikrimce, ajitatörlere yazılmış bir mektupta (yoksa basında değil), ajitasyon ve propaganda komisyonlarına ve genel olarak, parti üyelerine bunu söylemek gerekirdi. Ülke savunması üzerindeki, tek devrimci demokrasi cephesi üzerindeki, Geçici Hükümetin desteklenmesi, vb., vb. üzerindeki sözlere gelince, bunların aslında boş sözlerden başka bir şey olmadıklarını göstererek, bunlara karşı acımasızca savaşmak gerekir. Zaman, eylem zamanı: sosyalist-devrimci ve menşevik baylar, siz, bu sözleri hanidir beş paralık ettiniz. Zaman, eylem zamanı. Kornilov'a karşı, yığınları sürükleyerek, onları coşturarak, onları alevlendirerek, devrimci yöntemler ile savaşmak gerek (oysa, Kerenski yığınlardan korkuyor, halktan korkuyor). şu anda, Almanlara karşı savaşta, harekete geçmek, onlara, hemen ve kesin koşullar taşımayan bir barış ÖNERMEK gerek.

Böylece ya çabuk bir barış elde edilebilir, ya da savaş, devrimci bir savaş durumuna dönüştürülebilir. Yoksa, menşevikler ve sosyalist devrimciler, emperyalizme canla başla bağlı kalacaklardır.

P.-S. Raboçi'nin altı sayısını, bu satırları yazdıktan sonra okuduğumdan, tamamen aynı düşüncede olduğumuzu söylemeliyim. V. M-ne ve Volski olarak imzalanmış bulunan iyinin iyisi başyazıları, basın yorumlarını, yürekten kutlarım. Volodarski'nin konuşması üzerine, onun yazı kuruluna yazdığı mektubu okudum; sitemlerimi, bu mektup da "yürürlükten kaldırıyor". Bir kez daha selâm ve en iyi dilekler!

Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi
V. İ. Lenin